

ЛЕКЦИИ
НА
МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
ОТЪ УЧИТЕЛЯ

1924—1925 г. СОФИЯ — IV ГОДИНА

IV. ТОМЪ.

24, 25, 26, и 27.

Издание на просвѣтния комитетъ
СОФИЯ — 1928 г.

ЛЕКЦИИ

на

МЛАДЕЖКИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

ОТЪ УЧИТЕЛЯ.

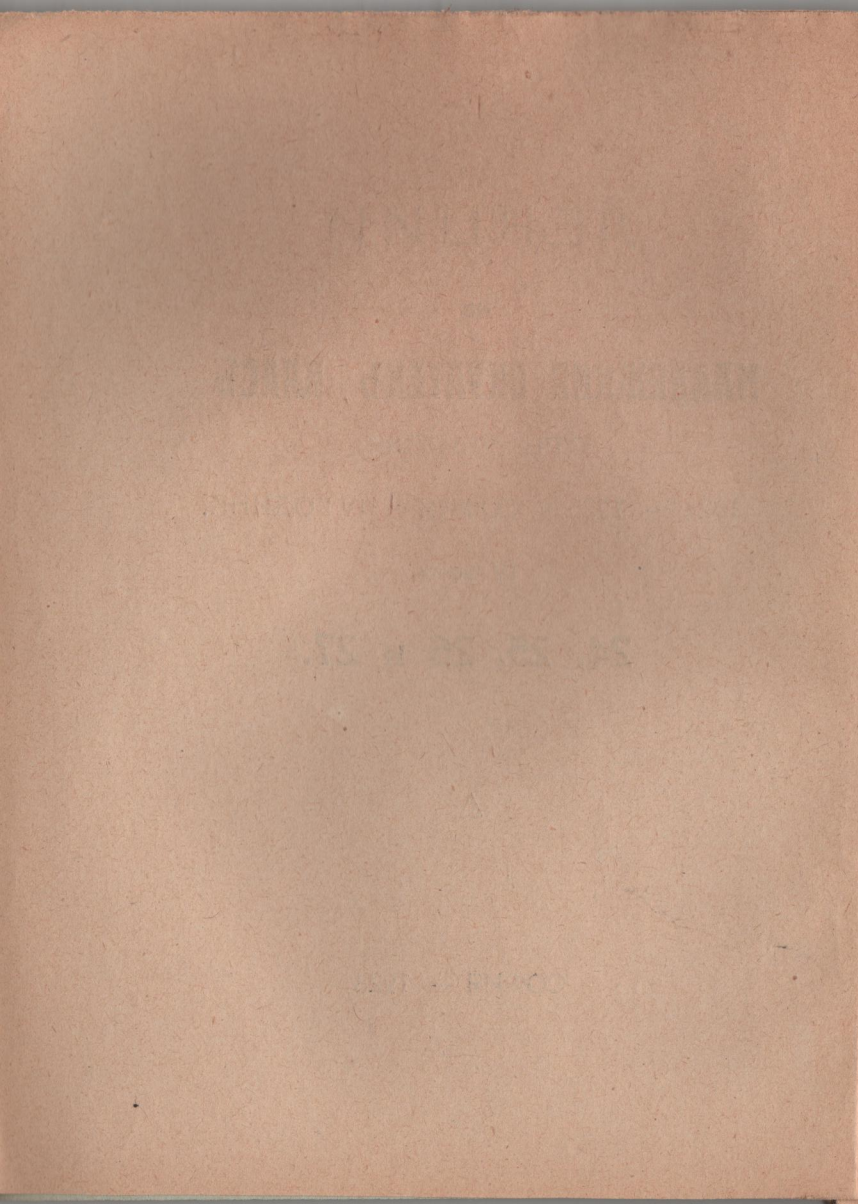
1924 — 1925 г. СОФИЯ — IV ГОДИНА.

IV томъ.

24, 25, 26 и 27.

СОФИЯ — 1928

24 ЛЕКЦИЯ.

Законът на внушението.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

Размишление.

Прочетоха с работитѣ върху темата: „Най-любимото число за менъ“.

Какво подразбиратъ въ математиката подъ думата „единица“? (— Единицата се взима като единица мѣрка за измѣрване на нѣщата. Тя нито ги увеличава, нито ги намалява). Значи, единицата е мѣрка, а сама по себе си е несъизмѣрима. Ако имате $1 + 1 + 1 - 1 = 4$, какво означава четворката въ дадения случай? Четиригѣ е резултатъ, който показва, че единицата е взета като мѣрка четири пѣти. Въ какво седи красотата на този резултатъ?

Да допуснемъ, че имаме едно житно зърно. То прѣдставлява единицата, която сама по себе си е несъизмѣрима. Ако първиятъ пѣтъ посѣемъ това житно зърно въ добра почва, вториятъ — въ още по-добра, третиятъ пѣтъ — въ още по-добра и най-послѣ четвъртиятъ пѣтъ — въ най-добра, какъвъ ще бжде резултатътъ при това четирикратно по-

сѣваке на житното зърно? — То ще се подобрява все повече и повече. Може ли да се изчисли, съ колко ще се увеличава житното зърно при всѣко ново посаждане? (— Може да се изчисли). Обаче, ние казваме, че единицата нито се умножава, нито се намалява. Тогава продължава ли се единицата? Увеличението подразбира продължение.

Прѣдстав те си, че имате една ока вълна, която трѣбва да изпредете. Ако я изпредете по-дебело, краецътъ ще бѣде по-късъ; ако я изпредете по-тънко, краецътъ ще бѣде по-дълъгъ. Значи, вълнениятъ краецъ може да се продължи или скъси, безъ да се измѣни тежината му — зависи отъ това, какъ ще се употрѣбятъ силитѣ на единицата. Да знае човѣкъ, какъ да използува за всѣки даденъ моментъ силитѣ, които сж вложени въ единицата, това прѣдставлява единъ важенъ вжтрѣшенъ законъ.

Какво прѣдставлява числото двѣ? (— Въ математиката числата се разглеждатъ чисто количествено. Числото двѣ е извѣстно количество, което показва, че единицата е взета два пѣти. То може да се вземе като квадрата на единицата). Има много положения, отъ които се разглеждатъ числата. Ако приемемъ, че единицата е едно разумно, свършено сжщество, то само посебе си ще заема различни положения. Всички положения, които влизатъ въ неговото съдържание, може да означимъ съ различни числа.

И тъй, въ физическия свѣтъ единицата е мѣр-

ка за нѣщата. Питамъ: коя е единицата мѣрка въ умствения свѣтъ, съ която се познава, дали извѣстна мисль или идея е права? Коя е единицата мѣрка за човѣшката интелигентность и човѣшката разумность? Извѣстно е, че числата въ математиката биватъ рационални и ирационални, т. е. съизмѣрими и несъизмѣрими. И тогава, отъ чисто философско гледище, ние казваме: еди-кой си човѣкъ е ирационаленъ, т. е. несъизмѣримъ, неразуменъ, несъвмѣстимъ. Но има друго твърдение, споредъ което ирационалнитѣ числа за земята сж рационални за единъ по-възвишенъ свѣтъ. Въ такъвъ случай несъизмѣримитѣ числа, несъизмѣримитѣ идеи отъ по-възвисяния свѣтъ сж мѣрка за съизмѣримитѣ числа и идеи на земята. Всѣка идея, която е несъизмѣрима, непостижима е единица мѣрка за измѣрване на всички други идеи. Значи, първичната несъизмѣрима идея е мѣрка за всички други идеи.

По този начинъ, именно, се обяснява, какъ човѣкъ самъ може да прави разлика между двѣ свои състояния на радость и на скръбъ. Когато изпитвате нѣкакво състояние на радость или на скръбъ, трѣбва ли да дойде при васъ нѣкой професоръ да ви учи, какво е радость и какво скръбъ? — Не, вие сами знаете, какво е радость и какво скръбъ. Ако скърбите, може ли нѣкой да ви убѣждава, че това, което чувствувате, не е скръбъ? Той може да ви говори само за това, че резултатитѣ на скръбта сж добри, но въ дадения случай.

скръбното състояние за васъ е много реално. Въ окултната психология или въ психологията на живота сжщо тѣй имате и двѣтѣ състояния: състояние на скръбъ и състояние на радостъ. Едното състояние е положително, А, и съ него се мѣрятъ другитѣ състояния. То се взима като единица мѣрка. Второто състояние — Б, то е състоянието на скръбъ, отрицателно състояние. Тия двѣ състояния се смѣнятъ едно съ друго: слѣдъ радостното състояние неизбѣжно ще дойде състоянието на скръбъ, и обратно — слѣдъ скръбното състояние ще дойде радостно състояние. Тази смѣна въ състоянията се забѣлѣзва и въ природата: слѣдъ състоянието А иде състоянието Б; и слѣдъ състоянието Б иде състоянието А. Тия смѣни означаватъ състоянията на човѣшкия духъ. Такива сж законитѣ на природата. Състоянието А прѣдставлява пролѣтѣта на живота, и тогава човѣкъ се радва, защото има добри условия отвънъ. Състоянието Б прѣдставлява зимата на живота, и тогава човѣкъ скърби, защото външнитѣ условия сж неблагоприятни: той нѣма дърва, нѣма сръдства за прѣхрана и т. н.

Питамъ: по колко врѣме траятъ скръбнитѣ и радостнитѣ състояния въ живота на човѣка? Ако състоянието А трае една минута, и състоянието Б ще трае една минута; или, ако състоянието Б трае двѣ минути, и състоянието А ще трае двѣ минути. Понѣкога се случва едно малко изключение между тѣзи двѣ състояния. Напримѣръ, състоянието А може да трае една минута, а състоянието Б —

двѣ минути. Значи, при трайността на тия състояния имаме слѣднитѣ възможни случаи: 1:1; 1:2; 2:2 и 2:1. Това сж само външни условия, това сж само фази на живота. Коя е мѣрката, съ която се измѣрватъ тия състояния? Какъ се опрѣдѣля радостта и скръбта? Въ радостта и въ скръбта има една микроскопическа частица отъ материята, която може да се измѣри само въ трансценденталния свѣтъ. Съ особени вѣзни се измѣрва, каква милионна частъ отъ грама съставляватъ скърбитѣ и радоститѣ въ живота.

Ще ви дамъ единъ примѣръ, отъ който да си съставите идея, каква е тази малка частъ отъ материята, която причинява скърбитѣ и радоститѣ. Въ едно шише, съ вмѣстимостъ единъ килограмъ, туряте чиста вода и само една капка червена боя, която се силно разреждава. Отъ тази разрежена течность изваждате една капка и я поставяте въ друго шише отъ единъ килограмъ вмѣстимостъ, пълно съ чиста вода. Отъ второто шише взимате пакъ една капка течность и я поставяте въ трето шише, пълно съ единъ килограмъ чиста вода. По този начинъ продължавате да прѣнасяте отъ разрежената течность въ други шишета, около 30 на брой, пълни съ чиста вода. Въ хемеопатията се казва, че слѣдъ 30-то разреждане на една капка отъ извѣстенъ разтворъ, всѣка капка отъ послѣдния, дадена на нѣкой боленъ, може да го излѣкува. Можете ли да изчислите, каква частъ отъ материята се съдържа въ послѣдната вода слѣдъ 30-то разреждане на капката, като се знае,

че всѣка капка съдържа $\frac{1}{100}$ часть материя отъ милиграма? (— Като се извади една капка отъ първото шише, тя ще съдържа $\frac{1}{1,000,000}$ часть отъ първичната материя, а слѣдъ 30-то дѣление капката ще съдържа $\frac{1}{1,000,000^{30}}$. При това,

доказано е, че колкото е по-разреденъ извѣстенъ разтворъ, толкова по-ефикасно дѣйствува. Такова малко число, т. е. такава малка часть отъ материята прѣдставляватъ радоститѣ и скърбитѣ въ живота на човѣка. Но макаръ и да е микроскопическа тази часть отъ материята, тя моментално внася промѣна въ психиката на човѣка.

Казвамъ: малкитѣ, микроскопическитѣ идеи въ живота сж по-силни, отколкото великитѣ. Този, който започва съ малкитѣ работи, винаги има подобри резултати отъ онзи, който започва съ голѣмитѣ, съ великитѣ работи. Забѣлѣжете, всички ония, които започватъ съ голѣми работи, свършватъ въ живота си съ фалитъ; тия пъкъ, които започватъ съ малки работи, винаги успѣватъ. По сжщия начинъ дѣйствува и природата: тя започва съ микроскопическото и постепенно го увеличава. Така е расла земята, така израстватъ и растенията. Ето защо, всички ще се стремите не само да мислите така, но и да прилагате този великъ законъ въ живота си, да си служите съ него.

Ще ви задамъ слѣдния въпросъ: може ли да

се обичатъ числата? (— Извѣстна симпатия се поражда къмъ дадено число, но защо и какъ става това, не знаемъ). Може ли да се обичатъ скжпоцѣннитѣ камъни? (— Може. Тѣ сж хубави и привличатъ погледа). Може ли да се яви нѣкждѣ свѣтлина, ако нѣма условия, поле, дѣто да се проектира тази свѣтлина? Ще се спремъ на този въпросъ отъ чисто физическо гледище. Ако имате единъ апаратъ — кинематографъ, но платно нѣмате, ще могатъ ли да се проектиратъ картинитѣ? — Нѣма да могатъ. Има ли нѣщо въ скжпоцѣнния камъкъ, върху което могатъ да се проектиратъ идеитѣ? Напримѣръ, вие се радвате на единъ скжпоцѣненъ камъкъ, носите го на ржката си, защото е споменъ отъ баща ви или майка ви. Обаче, ако бѣхте самъ въ свѣта, този скжпоцѣненъ камъкъ нѣмаше да ви радва. Въ този случай и хлѣбътъ, който ядете, и водата, която пиете, нѣмаше да ви радватъ. Сега вие ядете и пиете все заради нѣкого — за майка си и за баща си, на примѣръ, защото тѣ искатъ вие да растете. Това показва, че всички хора сж подъ закона на внушението. Майка ви е яла и пила, и вие ядете и пиете по закона на внушението и не можете да избегнете това. Ако майка ви не бѣше яла и пила, и вие нѣмаше да ядете и пиете. Всичко това става по закона на внушението. Всички нѣща се прѣдаватъ по внушение. Нѣкой ще каже: какво ще стане съ насъ, ако не ядемъ и не пиемъ? Не е въпросътъ въ това, но азъ искамъ да ви наведа

Здрав
Криво

на мисълта, че идеитъ, чувствата и дѣйствиата на човѣка се прѣдаватъ и възприематъ чрѣзъ внушение. Ако на една идея, зачената въ насъ внушимъ да не яде и пие, тя ще умре. Както майката може да внушава на своята дъщеря или на своя синъ, така и вие можете да внушавате на вашитѣ идеи. Щомъ у васъ се зароди една идея и я храните, т. е. давате и да яде и да пие, тя ще се развива, ще дава плодъ и ще ви слуша. Всѣки човѣкъ трѣбва да слуша!

И тъй, ще размишлявате върху внушението. Често нѣкои хора казватъ: азъ ямъ, защото искамъ. Не, вие не сте свободни въ това, нѣмате свободна воля. Всички ядатъ по внушение. И когато внушението се изтощи свършено, въ човѣка се изгубва желанието за ядене, и той казва: нищо не искамъ да ямъ! Значи, намали ли се силата на внушението, човѣкъ се изтощава, и апетитътъ му постепенно отслабва и се намалява. Даже и продължителността на човѣшкия животъ на земята се опрѣдѣля отъ закона на внушението. Отъ майката зависи, колко години да живѣе дѣтето. Колкото години е опрѣдѣлила на дѣтето си да живѣе, толкова и ще живѣе. Ако майката каже че иска нейното дѣте да живѣе 50 — 60 години на земята, то не може повече да живѣе. Това е крайниятъ прѣдѣлъ за неговия животъ на земята. Нѣкоя майка казва: нека моятъ синъ поживѣе до 60 години, че да бжда и азъ жива да си го погледамъ и да му се порадвамъ. Никоя майка не опрѣ-

дѣля да поживѣе сина ѝ до 120 години. Тя нами-
ра, че това е прѣмного, нѣма нужда отъ толко-
ва дълъгъ животъ на земята. Най-много опрѣдѣ-
ля до сто години и тамъ спира. Затова хората
сега живѣятъ малко на земята. Продължително-
стта на живота зависи отъ самия човѣкъ. Нѣкои
хора, като слизатъ отъ невидимия свѣтъ, сами си
внушаватъ, колко врѣме трѣбва да живѣятъ на
земята. Защо си внушаватъ? — Защото, като дой-
датъ на земята, тѣ забравятъ, колко трѣбва да
живѣятъ. Всѣки живѣе тѣлкова години, колкото
той самъ си е опрѣдѣлилъ. Този въпросъ е свър-
занъ съ редъ още въпроси и подробности, но ос-
новниятъ законъ е, че много отъ нашитѣ навици
се дължатъ на внушението.

Слѣдователно, врѣме е вече човѣчеството да
мине отъ фазата на внушението въ фазата на вдѣх-
новението. Вдѣхновението е Божественъ законъ.
То изразява Божествения животъ. При закона на
внушението може да се яви нѣкой човѣкъ съ по-
силно внушение отъ твоето и да ти въздѣйствува
или пъкъ да неутрализира твоето внушение. Вдѣх-
новението, обаче, е нѣщо по-високо отъ внуше-
нието. Никой не може да въздѣйствува на вдѣхно-
вението: то е постоянно и винаги расте. Оѣзи хо-
ра, които си внушаватъ, животътъ имъ е непосто-
яненъ и промѣнчивъ; тия пъкъ, които се вдѣхно-
вяватъ, животътъ имъ е постояненъ. Такива хора
могатъ да учатъ безъ усилия. Внушението е чо-
вѣшки методъ. Когато искашъ да учишъ, ти трѣб-

ва да си внушавашъ, че можешъ да учишъ, докато най-послѣ придобиешъ това, което желаетъ. Това е все още придобивка чрѣзъ насилие. Дойдете ли до закона на вдѣхновението, тамъ започва истинскиятъ животъ, чрѣзъ който може да се създаде вашиятъ характеръ. Почне ли човѣкъ да работи съ закона на вдѣхновението, той навлиза въ една нова областъ — въ областта на хармонията.

Мнозина отъ васъ си внушаватъ да постигнатъ различни нѣща, но не успѣватъ, нѣматъ резултати отъ своитѣ опити. Запримѣръ, лѣгате вечерно врѣме и си внушавате да станете рано, но се успивате. Защо нѣмате резултатъ? — Това се дължи на неразбиране природнитѣ закони, на неправилно съгласуване съ природнитѣ течения. Ако искате да се ползвате отъ окултната хигиена, трѣбва да спазвате слѣдното правило: искате ли да ставате сутринъ рано, лѣгайте си вечерно врѣме въ деветъ или десетъ часа. Ако си лѣгате въ 11 часа вечеръ или въ 12 и 1 часа слѣдъ полунощъ, вие не можете да спите спокойно и нѣма да можете да се ползвате отъ праната въ природата. Защо? — Защото прѣди васъ сж легнали да спятъ много птици, кокошки, млѣкопитающи животни, дѣца и по-възрастни хора, които използватъ праната въ атмосферата и за васъ остава по-малко, или по-право недостатъчно количество. Съврѣменнитѣ аристократи, които си лѣгатъ много късно и заспиватъ късно, едва къмъ 3 или 4 часа сутринята, по което врѣме се събуждатъ много животни, хо-

ра, приближава изгрѣването на слънцето и въ атмосферата се набира повече прана, тѣ заспиватъ къмъ четири часа сутриньта и спятъ до 10 часа прѣди обѣдъ. Щомъ знаете това, спазвайте правилото: дойде ли деветъ или десетъ часа вечеръ, лѣгвайте си, за да може организъмътъ ви да погълне тази прана, която е останала още свободна въ въздуха. Разбира се, понѣкога може да се случатъ изключения отъ това правило, но азъ виждамъ, че много отъ васъ сж турили изключенията като правило, а това не трѣбва да бжде така. Искате ли да учите, ставайте сутринъ въ три или четири часа. Какво говори „Високиятъ идеалъ“? — Да хванете най-голѣмата си слабостъ и да воювате съ нея. Само така ще се прояви силата ви.

Казвамъ: всички неджзи, които имате, сж богати условия да се прояви силата ви. Тѣ прѣдставляватъ кривата посока, по която е тръгнала водата въ вашия животъ. Затова, ще хванете тази вода и ще я впрегнете въ колелото на вашата воденица да мѣли брашно, да върши работа. При изключения, нѣма да се смущавате, ще си легнете и въ 11 часа и въ 12 часа, колкото ви се налага. Ще знаете, че умниятъ човѣкъ се нуждае отъ по-малко сънъ, а глупавиятъ — отъ повече. Умниятъ човѣкъ употребява по-малко врѣме за учене; глупавиятъ — употребява много врѣме. Паметливиятъ ученикъ, като прочете веднѣжъ урока си, той го е запомнилъ вече; ученикътъ, който има слаба паметъ много пжти трѣбва да чете урока си, да иж-

дивява по 3 — 4 часа и скоро го забравя. Щомъ човѣкъ има неджзи, ще знае, че е станало отбиване на енергията отъ правилния ѝ вървежъ, поради което, чрѣзъ закона на внушението, трѣбва да я върне въ правия пжтъ. Не е лесна работа, наистина, да се бори човѣкъ съ своитѣ неджзи! Не е лесно да изправяшъ единъ наклонъ въ твоя животъ, даденъ отъ родителитѣ ти. Да изправишъ работата на баща си и на майка си, това е най-трудната работа, която ти прѣдстои въ живота. Но изправишъ ли веднѣжъ тази погрѣшка, ти си гениаленъ човѣкъ въ своята воля и устойчивостъ. Ако не можешъ да изправишъ погрѣшката си, това показва, че си крайно слабъ човѣкъ.

Сега, азъ забѣлѣзвамъ у всинца ви една вжтрѣшна нерѣшителностъ, не може да приложите окултната наука. Допуснете, че въ извѣстна частъ на почвата има единъ изворъ, който не може да си пробие пжтъ навънъ, не може да извира. Какво показва това? (— Че почвата е рохкава). Може ли да наречемъ изворъ това, което не изтича навънъ? (— Не може). Дѣ отива водата на този изворъ? (— Потъва кадолу въ земята). Питамъ: какво нѣщо е мисълта? — Изворъ. Дѣ тече вашиятъ изворъ, вашата мисълъ? Дѣ е водата му? (— И тя потъва нѣкъдѣ дълбоко въ почвата). — Не, освѣнъ че не потъва, но никждѣ не се явява. Това, което вие считате мисълъ, не е тази мисълъ, за която азъ ви говоря. Вашата мисълъ се намира въ твърдо състояние, както водата, която замръзва на нѣкой

мѣста въ видѣ на снѣгъ и ледъ. Щомъ започнатъ снѣговетъ и ледоветъ да се толятъ, изворитъ протичатъ. Събуди ли се съзнанието у човѣка, изворитъ трѣбва да протекатъ, мисълта трѣбва да си пробие пжтъ!

Друго положение: ако нѣкой изворъ е грамаденъ, но потъналъ нѣкждѣ дълбоко въ земята, и хората го уловятъ и впрегнатъ да кара колелото на нѣкоя воденица, трѣбва ли той да се обезсърдчава отъ тази работа? (— Не трѣбва да се обезсърдчава). Тази вода въ движението си може да върти и сто воденични камъни. Този изворъ губи ли нѣщо отъ себе си? Той ще даде нѣщо отъ себе си, но и ще придобие нѣщо — едновременно дава и взима. Понѣкога вие се боите, да не би вашата мисълъ, като излѣзе на повърхността, да се изгуби. Не, има една естествена мисълъ, която вие трѣбва да пуснете да тече. Тя е Божествената мисълъ, която вие трѣбва да обработвате, да я пробивате пжтъ да си тече. Обаче, има и една специфична мисълъ, която е заради васъ. Не смѣсвайте вашата мисълъ съ Божествената мисълъ. Когато дойдете до Божествената мисълъ, вие ще я пуснете свободно да върви. Дайте ходъ на Божествената мисълъ! Нѣкои могатъ да ви кажатъ, че сте глупави, неразумни хора и т. н.. Не обръщайте внимание на хорскитъ приказки! Човѣкъ, който обръща внимание на всички кучета, които го лаятъ, той никога нѣма да стигне на мѣстото, дѣто отива. Ако той рече да се спира и да се запитава, защо

кучетата лаятъ, защо магаретата реватъ, защо свинитѣ грухтятъ, защо пѣтлиитѣ кукуригатъ, какво ще излѣзе отъ неговото пжтуване? Човѣкъ трѣбва да си каже: кучетата нека лаятъ, магаретата нека реватъ, свинитѣ нека грухтятъ, пѣтлиитѣ нека кукуригатъ, азъ ще си вървя въ пжтя, ще си отивамъ по работа. Това е Божественото у човѣка. Пъкъ щомъ дойде специално до човѣшката мисль, тя тече въ тѣсенъ кржгъ. Тамъ човѣкъ може да обръща внимание на всичко, което става около него. Дойде ли до Божествената, до Първичната мисль, дайте ѝ ходъ. Божествената мисль винаги трѣбва да протича прѣзъ съзнанието на човѣка. Щомъ Божественото се проявява нормално и правилно, и човѣшкото ще се развива правилно. И обратно: щомъ Божественото не се развива правилно, и човѣшкото нѣма да се развива правилно.

И тъй, вие трѣбва да имате една велика Божествена идея въ себе си, която трѣбва да разбирате много добрѣ. Вие не трѣбва да разправяте тази идея на свѣта, тя е само заради васъ. Отъ нея вие ще черпите своята сила и мощъ. Що се отнася до вашитѣ специални мисли, тѣхъ може да повѣрявате на вашитѣ приятели, на този — на онзи, и тѣ ще ви се радватъ.

Казвамъ: Божествената мисль за всѣки даденъ случай е единица мѣрка, съ която се опрѣлятъ човѣшкитѣ мисли. На другъ езикъ казано: Божествената мисль е Първичната мисль, която

е вложена въ душата на всѣки едного. Едно нѣщо трѣбва да имате прѣдъ видъ: да се пазите отъ внушенията, отъ влиянията на свѣта. Влиянията на външния свѣтъ могатъ да ви се отразятъ така, че да попрѣчатъ на правилното ви развитие. Сегашиятъ свѣтъ си служи много съ внушението. То се употребява като хипнотическа сила. Влѣзете ли въ свѣта, ще срещнете само внушения, правила, закони, ограничения и т. н.. Пазете се отъ тази мръжа на свѣта, за да не спрете развитието на Божественото въ себе си.

Прѣдставете си, че нѣкой вашъ приятель настоява да направите нѣщо заради него. Ако кажете, че не можете да го направите, вие губите. Ако идеята му не е права и кажете, че ще я изпълните заради него, пакъ губите. Какъ трѣбва да постъпите, като окултни ученици? (— Ако идеята му е Божествена, ще му услужимъ). Ще му кажете: азъ съмъ готовъ да направя всичко, което е добро. Никой не може да те задължава да направишъ това, което не е добро. Запримѣрь, нѣкой ти каже да хвъркашъ въ въздуха. Какъ ще направишъ това? — Невъзможно е. Птица не си, крилѣ нѣмашъ да хвърчишъ. Каже ли ти, обаче, да ходишъ по земята, това е възможно да го направишъ. Каже ли ти да влѣзешъ въ водата да живѣешъ, и това е невъзможно за тебе. Какъвъ отговоръ трѣбва да дадете на тия двѣ желанія отъ страна на вашия приятель? (— Ще му кажемъ той пръвъ да ни покаже, какъ

се хвърчи въ въздуха, и какъ се живѣе въ вода-
та). За слѣдния пжть искамъ отъ васъ най-разу-
менъ отговоръ на тия два въпроса. Не се изисква
голъма философия за това. Ако ви дойде на ума
нѣкой хубавъ отговоръ, добрѣ; ако не дойде ни-
каква мисль въ ума ви, оставете въпроса безъ
разрѣшение. Не можете ли да рѣшите нѣкоя за-
дача, не я започвайте даже. Споредъ окултнитѣ
закони не се позволява да почнешъ една ра-
бота и да я оставишъ на половинъ недовър-
шена. Започнешъ ли една задача, рѣши я докрай.
Не можешъ ли да я разрѣшишъ, ще кажешъ: не
съмъ готовъ още за тази задача. Когато бждешъ
готовъ, ще я започнешъ. Ще видимъ идния пжть,
колко души отъ васъ сж готови съ отговора,
какъ може да се хвърчи въ въздуха, и какъ мо-
же да се жив е въ водата.

Сега, азъ ще ви помогна въ отговора на тия
въпроси, за да не се смущавате. Ако ви кажа да влѣ-
зете въ нѣкоя гостна стая съ вашия конь и съ ва-
шата каруца, ще можете ли да направите това?
Ако разбирате буквално, вие не можете да влѣзе-
те по този начинъ въ никоя стая. Но въпросътъ
не седи въ буквалното разрѣшение. Вие ще влѣ-
зете съ коня и каруцата си въ двора: коньтъ ще
оставите въ дама, каруцата — подъ стрѣхата, а
вие самъ, свободно ще влѣзете въ стаята. (— Зна-
чи, човѣкъ може да хвърчи въ въздуха съ ми-
сълъта си, но не и съ своето физическо тѣло).
Да хвърчишъ съ мисълъта си, това реално нѣщо

ли е? Ако ви кажа да се качите съ мисълта си надъ нѣкой голѣмъ облакъ и да видите, какво има тамъ, ще можете ли да направите това? Или, ако ви кажа да отидете мислено на Мусала, да провѣрите, какво е врѣмето тамъ и да се върнете да ми кажете, ще може ли да направите това? Ако можете да ми дадете точни свѣдения, значи, дѣйствително сте били на Мусала, и вашето летене съ мисълта е реално. Не можете ли да ми отговорите точно, какво е врѣмето на Мусала, хвъркането съ мисълта не е реално нѣщо. Дѣйствително, човѣкъ може да лети съ мисълта си надъ облацитѣ, но затова се изискватъ редица упражнения и вжтрѣшна подготовка. Индуситѣ сж изучавали този законъ; тѣ сж правили много опити съ мисълта си. Западнитѣ народи още не сж изучили това изкуство, да хвъркатъ съ мисълта си. То не е недостъпно за човѣка, но работа се изисква въ това направление, изисква се концентриране на мисълта.

Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: всички мисли и чувства, които сж недостъпни за вашия умъ и сърце, оставяйте навънъ, не ги приемайте въ себе си, докато не ги провѣрите. Всѣка мисълъ и всѣко чувство, които не сж провѣрени отъ ума и сърцето на човѣка, внасятъ смущение въ него. Затова, пазете вжтрѣшното спокойствие на вашия умъ и на вашето сърце.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.

24 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 5 VI 1925 г.
въ гр. София.

25 ЛЕКЦИЯ.

Влияние на вътрешната свѣтлина.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“.

Размишление.

Прочете се резюме върху темата: „Най-обичното ми число.“

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Най-важната идея за менъ въ дадения случай“.

Какъ обясняватъ съврѣменнитѣ физици процеса на зрѣнието? Какъ се получава образа въ окото? (— При първото прѣчупване на свѣтлината, която иде отъ прѣдмета, образътъ е въ обратнo положение. При второто прѣчупване на свѣтлината, образътъ е въ право положение). Защо образътъ е въ обратнo положение, това е тайна на самия нервъ. Значи, при получаване образи въ окото, ставатъ двѣ прѣчупвания на свѣтлината. Второто прѣчупване се извършва отъ самия нервъ. Ясновидцитѣ схващатъ нѣколко прѣчупвания на свѣтлината. За да се получи образа въ

окото, свѣтлината минава прѣзъ двѣ лещи. Когато свѣтлината мине прѣзъ първата леща, тя се прѣчупва, и образътъ се получава въ обърнатъ видъ, затова тази леща може да се нарече неразумна. Когато свѣтлината мине прѣзъ втората леща, тя се прѣчупва, и образътъ е въ право положение, затова тази леща може да се нарече разумна.

При освѣтляването на нѣкой прѣдметъ, вие схващате главно неговата външна форма. Понѣкога свѣтлината така се отразява върху прѣдмета, че вие схващате отъ него и единъ вътрѣшенъ отпечатъкъ. (— Това нѣщо е вече вънъ отъ физическия законъ, то е нѣщо психическо). Туй се дължи на вътрѣшното зрѣние на човѣка. По този начинъ, именно, се вижда формата на етерния двойникъ у човѣка. Щомъ етерниятъ двойникъ на човѣка има форма, това показва, че съществува астрална свѣтлина, чрѣзъ която се възприематъ формитѣ и образитѣ на тѣла или прѣдмети, които съ физическото зрѣние не се виждатъ. (Физическиятъ очи взиматъ ли участие при виждане на прѣдмети отъ астралния свѣтъ?) — Въ човѣшкото око има една мрѣжа на ретината, чрѣзъ която се възприематъ само образи отъ физическия свѣтъ. Задъ ретината на окото има друга мрѣжица, която възприема образи отъ астралния свѣтъ. Тя вибрира на по-чувствителнитѣ вълни отъ астралната свѣтлина. Задъ астралната мрѣжица пакъ има друга мрѣжица, която възприема образи отъ умствения свѣтъ. Слѣдователно, всѣка една отъ тия

три мръжици възприема специални лъчи отъ разнитъ свѣтове. Напримѣръ, астралнитъ и умственитъ лъчи на свѣтлината минаватъ и прѣзъ първата мръжица, дѣто впечатления отъ физическия свѣтъ се приематъ, но не се спиратъ тамъ. Какви усилия е направилъ човѣкътъ, докато е успѣлъ да сформира първата мръжица на своето око! (— Това прилича на безжичния телеграфъ. Въ пространството, напримѣръ, циркулиратъ много електрически вълни, обаче, тия, които излизатъ отъ даденъ центъръ, се възприематъ само отъ съответенъ на него центъръ, като прѣминаватъ прѣзъ други центрове, безъ най-малко докосване до тѣхъ).

Забѣлѣзано е, че колкото повече се навлиза въ духовния свѣтъ, прѣдметитъ ставатъ по-малки, формитъ имъ се намаляватъ. Значи, формитъ отъ висшитъ свѣтове иматъ това свойство, че могатъ бързо да се разширяватъ и смялятъ. Въ физическия свѣтъ, напримѣръ, човѣкъ мжно може да разшири своята форма. Този процесъ тукъ става много бавно.

Та когато се говори за възпитанието на чувствата, подразбираме, че правилнитъ чувства сж причина за правилното сформирание на мръжитъ въ окото. Колкото по-добръ сж сформирани тѣзи мръжици, толкова по-добръ ще се схващатъ лъчитъ на свѣтлината отъ по-горнитъ свѣтове. Ако чувствата у човѣка сж дисхармонични, тѣзи мръжици не могатъ да се сформируватъ. Засега е

и
нещо -
видето

СТАНОВИЩЕТО ЗА ПОВЕДЕНИЕТО НА ЧОВЕКА ЕДЪ СЪВЪРШЕНЪ

проучена само външната частъ на окото. Има извѣстни части отъ окото, които още не сж проучени. И мозъкътъ още не е добръ проученъ. (Въ ретината на окото има седемъ мрѣжици, функцията на които още не е извѣстна). Тѣзи мрѣжици засега се намиратъ въ едно пасивно състояние; тѣ трѣбва да се турятъ въ контактъ съ свѣтлината, за да могатъ да функциониратъ. Ако не турите двѣ лещи въ фокусно разстояние, тѣ не могатъ да дѣйствуватъ. Това показва, че живитѣ лещи трѣбва постоянно да се нагласяватъ.

Такова нагласяване трѣбва да сжществува и между хората. Често вие казвате, че човѣкътъ е самъ въ свѣта. Никой човѣкъ не е самъ. Вземете, запримеръ, нѣкой професоръ, който прѣподава на студентитѣ си. На пръвъ погледъ прави впечатление, че той се разговаря самъ. Не, той се разговаря съ студентитѣ си по особенъ начинъ, като имъ прѣподава; тѣ, слѣдъ като го слушатъ дълго врѣме, започватъ да го разбиратъ. Професорътъ се разговаря съ студентитѣ си външно, а тѣ съ него — вътрѣшно. Ако студентътъ е способенъ, достѣливъ, той се разговаря съ професора си и слѣдъ като професорътъ слѣзе отъ своята катедра; ако студентътъ е неспособенъ и не разбира професора си, остава самъ за дълго врѣме.

Ето защо, и мрѣжицитѣ или трансформаторитѣ въ окото на човѣка трѣбва да се турятъ въ фокусно разстояние, или да се турятъ въ дѣйствие, за да могатъ да възприематъ специалната

за тѣхъ свѣтлина. Въ физиката има редъ явления, които не могатъ да се обяснятъ съ известнитѣ досега физически закони, затова тѣ оставатъ необяснени. Обаче, природенъ законъ е този, който може да обясни всички явления, които влизатъ въ неговата областъ. Има ли едно явление, което даденъ законъ не може да обясни, той вече се отнася къмъ правилата. Въ това отношение, съвременнитѣ учени хора иматъ само правила: тѣ още нѣматъ закони. Законитѣ трѣбва да обясняватъ всички явления, които влизатъ въ тѣхната областъ; и да докажатъ отношенията, които съществуватъ между тия явления. Природата има свои правила и закони, на които нашитѣ мисли, чувства и дѣйствия трѣбва да се подчиняватъ. Ето защо, чувствата, мислитѣ и дѣйствиата ни трѣбва да бждатъ хармонични. Нѣкой казва: защо чувствата ни трѣбва да бждатъ хармонични? — За да виждате добрѣ. Защо мислитѣ ни трѣбва да сж хармонични? — За да слушате добрѣ.

И въ ухото на човѣка има сжщо такива пластинки, мрѣжици за възприемане на различнитѣ видове слухови вълни. И въ това отношение се изисква проучаване на ухото и на слухъ. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ обонянieto, и въ вкуса на човѣка, т. е. въ неговия носъ и езикъ: Въ всѣки човѣкъ, който иска да говори на единъ живъ, изященъ езикъ, трѣбва да сж развити глоситѣ центрове на говора. Сжщо тѣй у него трѣбва да е развито чувството на схващане и раз-

закони
и
правила

оно
виждаме
чувства

ухо.
виждаме
мисли

личаване най-тънките и деликатни звукови вълни. Всъща дума, разгледана отъ духовно гледище, има свои специфични краски. Запримѣрь, думата „любовъ“, произнесена съ най малкъ брой вибрации, произвежда червенъ цвѣтъ. Това не е любовъ, но форма на едно животинско чувство. Произнесе ли се думата „любовъ“ въ висшъ смисълъ, съ по-голъмъ брой вибрации, тя произвежда бѣлъ цвѣтъ. Висшата любовъ, която има висши трептения, произвежда въ душата на човѣка бѣла, мека свѣтлина. Цвѣтътъ на Любовта е абсолютно бѣлъ. Цвѣтътъ на Истината е необикновено свѣтълъ. Този цвѣтъ е непоносимъ за сегашния физически свѣтъ.

Какво приложение има сега за васъ знанието на тия цвѣтове и трептенията, които се произвеждатъ отъ думите при изговарянето имъ? Вие трѣбва да се стремите къмъ висши трептения, къмъ висши движения, защото отъ вашитѣ добри чувства, мисли и дѣйствия зависи не само здравословното състояние на вашия организъмъ, но отъ тѣхъ зависи и вашето бждеще развитие. Човѣкъ трѣбва да се стреми всячески да корегира своитѣ чувства и мисли. Злото не е въ това, че прѣзъ васъ минало нѣкое горчиво чувство или нѣкоя горчива мисълъ, обаче, тѣ не трѣбва да се задържатъ за дълго врѣме у васъ. Тѣ могатъ да дойдатъ, да прѣминатъ прѣзъ васъ, но ако не ги задържите, нѣма да ви причинятъ никаква врѣда. Задържете ли ги въ себе си, тѣ

ще ви разрушатъ. Влѣзе ли въ сърцето ви нѣкакво горчиво чувство, или въ ума ви нѣкаква горчива мисль, спрете се прѣдъ тѣхъ, изслѣдвайте ги като ученъ човѣкъ и ги изхвърлете навънъ. По този начинъ вие трѣбва сами да се самовъзпитавате.

И тъй, вие трѣбва да си служите съ свѣтлината, да изучавате нейнитѣ свойства и закони, понеже тя е жива и указва благотворно дѣйствие върху човѣка. Съврѣменнитѣ хора още не могатъ да си прѣдставятъ, че свѣтлината е жива. Ние живѣемъ въ живата свѣтлина, а тази, за която говорятъ физицитѣ, прѣдставлява подсъзнанието на живата свѣтлина. Въ съзнанието на свѣтлината, по отношение на васъ, има сжщитѣ фази, каквито и въ вашето съзнание: фаза на подсъзнание, самосъзнание и свѣрхсъзнание. Вие трѣбва да изучавате влиянията на свѣтлината. Разгледайте, напримеръ, влиянието на свѣтлината върху кой и да е плодъ. Въ първо врѣме плодътъ е стипчавъ и киселъ, съдържа повече киселини. Като узрѣе, той става сладкъ. Значи, свѣтлината, съ своето влияние, е въ състояние да прѣвърне киселинността и стипчавостта въ сладчина. Питамъ: кой е причината за това прѣвърщане — свѣтлината или самиятъ плодъ? (— Понеже всѣки плодъ не става сладкъ, значи въ плода се криятъ извѣстни способности да става сладкъ, но това прѣвърщане става само въ присѣствието на свѣтлината. Други учени приематъ, че свѣтлината заедно съ нѣ-

м.в.

свѣту

кой енцими, взети въ минимални количества, сж причина за прѣврѣщането на вкуса у плода). Вкусътъ на плода зависи отъ клѣткитѣ, които го съставляватъ.

Нѣкога ще се спра върху единъ биологиченъ законъ, да видите, какъ клѣткитѣ сж се диференцирали. Нѣкой пжтъ въ плодоветѣ се срѣща едно нехармонично съчетание, вслѣдствие на което нѣкои плодове сж дребни и кисели. Напримѣръ, има круши, на които плодоветѣ сж едри и сладки, а на други — плодоветѣ сж дребни, кисели или стипчави. Какъ обясняватъ ботаницитѣ това нѣщо? (— То се обяснява до нѣкждѣ съ свѣтлината, която, като минава прѣзъ различни срѣди, образува различни енергии, които дѣйствуватъ върху плодоветѣ по различенъ начинъ. Изобщо, забѣлѣзано е, че плодове, които сж расли на сѣнка, сж кисели). Както растенията, така и животнитѣ, сж минали прѣзъ разни стадии на развитие. При всички тия условия тѣ сж придобили извѣстни навици, които сж запазили и до днесъ.

Изучавали ли сте, какво влияние указватъ планетитѣ върху плодоветѣ? Изучавали ли сте, напримѣръ, подъ влиянието на кои планети се намиратъ сладкитѣ, горчивитѣ, киселитѣ или стипчавитѣ плодове? Всички тия плодове се намиратъ подъ влиянието на различни планети. Това съставлява една отвлѣчена областъ за изучаване. Така, има извѣстни научни теории или идеи, които

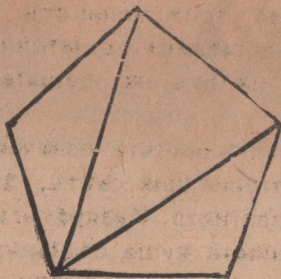
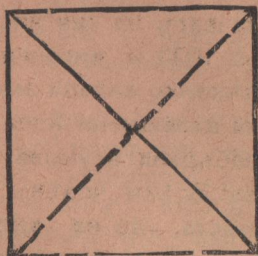
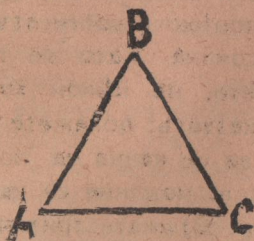
прѣдставляватъ недосегаеми кули. Малцина сж смѣлитъ хора въ свѣта, които биха могли да се качватъ на тия високи кули, защото тѣ не сж отъ по 1000 м. височина, но понѣкога достигатъ и до нѣколко хиляди метра височина. Като се говори за възвишени идеи въ свѣта, на нѣкои хора се забъркватъ умоветъ. Тѣ казватъ: докажете ни това! Всѣки човѣкъ обича да се качва на по-низки мѣста, но на високи мѣста малцина се качватъ.

На чъртежа (фиг. 1 стр. 30) имате: трижгълника ABC, четирижгълникъ и петожгълникъ. Какво прѣдставлява трижгълникътъ въ природата? — — Той прѣдставлява съзнателния животъ на човѣка, т. е. пътятъ на душата въ Божествения свѣтъ.

Четирижгълникътъ означава слизането на душата въ материалния свѣтъ, дѣто изучава законитъ на развитието. Квадратътъ е мѣсто на борба. Тукъ човѣшката душа се намира на два полюса. Ако въ квадрата се прѣкара единъ диагоналъ, получаватъ се два трижгълника, съ обща основа. Квадратътъ означава още и сѣмейството: бащата, майката, синътъ и дъщерята (Б. М. С. Д.). Той прѣдставлява завършена форма на дома, на сѣмейството.

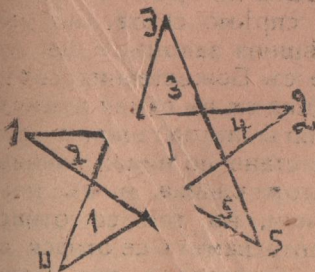
Петожгълникът прѣдставлява правилата, за

Фиг. 1.

конитѣ и методитѣ, по които едно общество може да се ръководи. Ако съ единъ отъ върховетѣ му съединимъ всичкитѣ останали върхове на петожгълника, получаватъ се три трижгълника. Въ пен-

тограма има петъ малки трижгълника и единъ петожгълникъ въ срѣдата, обърнатъ съ върха надолу. Тамъ човѣкъ всѣкога ще се намѣри въ про-

Фиг. 2.

тиворѣчие съ Божественото въ себе си. Законътъ е такъвъ. Вие едновременно не можете да бждете въ хармония и съ Божественния, и съ физическия свѣтъ. Ако сте въ хармония съ физическия свѣтъ, ще бждете въ противорѣчие съ Божественния свѣтъ; ако сте въ хармония съ Божественния свѣтъ, ще бждете въ противорѣчие съ физическия свѣтъ.

Да бждете едновременно въ хармония съ двата свѣта, това е невъзможно. Това не е и съ двата свѣта, т. е. и съ физическия, и съ Божественния, но при сегашнитѣ условия абсолютно невъзможно. Човѣкъ, е невъзможно. - Защото въ човѣка има едно течение отива надолу — къмъ земята, а другото течение отива нагорѣ — къмъ слънцето. Всички философи, мъдrecи и Учители на човѣка казватъ, че човѣкъ едновременно не може да угоди и на физическия, и на Божественния свѣтъ. Щомъ искашъ да угодишъ на Божественния свѣтъ, ще обърнешъ пентограма съ върха нагорѣ; искашъ да угодишъ на физическия свѣтъ, ще обърнешъ пентограма съ върха надолу.

грама съ върха надолу. Трижгълникътъ (3) съ върха нагорѣ прѣдставлява Божествения свѣтъ, а двата трижгълника надолу (1 и 5) прѣдставляватъ физическия свѣтъ. Ако обърнешъ Божествения свѣтъ надолу, а физическия свѣтъ нагорѣ, тогава ти ще бждешъ справедливъ спрѣмо свѣта, но несправедливъ спрѣмо вжтрѣшния законъ, и ще изпаднешъ въ противорѣчие съ Божествения свѣтъ въ себе си. Тия два принципа сж въ самия човѣкъ. Нѣкои искатъ да изхвърлятъ петожгълника отъ себе си. Това не може да стане по никой начинъ.

Ако се разгледа шестожгълника, и въ него има прѣплетени трижгълници, но той се отнася до макрокосмоса, когато пентограмътъ се отнася до човѣшкия животъ. Само въ пентограма вие може да намѣрите правилния изразъ на вашия индивидуаленъ животъ къмъ васъ и къмъ обществото, както и различнитѣ начини, по които трѣбва да постѣпвате въ всѣки даденъ случай. Лицето, съ което ще имате нѣкакви отношения, ще поставите на върха, горѣ, въ числото 3. Върховетѣ на пентограма ще се движатъ тѣй, че цѣлиятъ пентограмъ ще бжде въ постоянно движение. Най-първо ви прѣдстои да намѣрите, дѣ е поставено лицето, съ което ще имате извѣстни отношения, дали въ точка 1, 2, 3, 4 или 5 на пентограма. Числата по върховетѣ показватъ положителнитѣ или отрицателнитѣ принципи, които дѣйствуватъ въ човѣка за всѣки даденъ моментъ. И тогава, спрѣмо този човѣкъ вие ще дѣйствувате съ добродѣ-

тели, съотвѣтни на това мѣсто. Ако този човѣкъ се намира на мѣстото при числото двѣ, вие ще дѣйствувате спрѣмо него съ Мждростъ, а не съ доброта. Той има знания, и затова оттамъ ще започнете съ него. Ако този човѣкъ се намира при числото едно, върху него трѣбва да се дѣйствува съ Любовта, да се смекчи сърцето му, защото единицата е най силниятъ, най-суровиятъ принципъ, който трѣбва да се смекчи. Ако нѣкой човѣкъ се намира при тройката, ще му се въздѣйствува чрѣзъ Истината, защото той обича свободата. Когато нѣкой човѣкъ се намира при четворката, ще му се въздѣйствува съ доброто; ако се намира при петорката, ще му се въздѣйствува съ Правдата, съ правото.

Слѣдователно, съ всѣки човѣкъ ще се постѣпва специално, споредъ това, на коя страна въ пентограма се намира той. По сжщия начинъ ще дѣйствувате, и спрѣмо себе си, защото всѣкога не сте на едно и сжщо мѣсто въ пентограма. Нѣкога се намирате при числото 1, другъ пжтъ — при 2, послѣ при 3 и т. н. При това, числото три не е всѣкога върхъ на пентограма. Нѣкой пжтъ числото едно става главенъ центъръ, другъ пжтъ — числото двѣ, или четири или петъ и т. н. Съобразно това движение, и вие трѣбва да нареждате отношенията си спрѣмо хората. Че това е така, ние виждаме отъ отношенията ни, напримеръ, къмъ малкитѣ дѣца. Докато дѣтето е малко, вие му давате бонбончета, милвате го по гла-

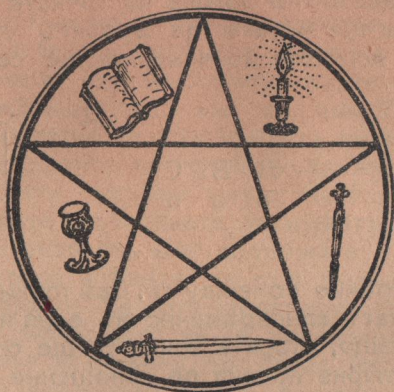

върха четири движението отива към върха три. Тройката е неутрално число, което показва отношение към самия себе. Числото три е домът, отношението на човъка към неговитъ приятели, към неговитъ близки, но не и към народа или към външнитъ хора. Най-послѣ движението слиза към числото петъ.

Тия центрове иматъ и други обяснения. Напримѣръ, числото едно прѣдставлява общия принципъ, съ който човѣкъ започва. Въ числото двѣ се включватъ методитъ, съ които човѣкъ трѣбва да работи. Въ всѣки методъ, обаче, има редъ изключения, на които човѣкъ се натъква. И другитъ числа иматъ свои обяснения, които ще ви дамъ другъ пѣтъ.

Ако разгледате пентограма, (фиг. 3.), ще забѣлѣжите, че е вписанъ въ единъ кръгъ, който ученикътъ трѣбва да извърви. Въ кръга сж означени образитъ на нѣколко прѣдмета: сабя, чаша, книга, свѣтилникъ и тояга или жезълъ. Сабята показва, че всѣки човѣкъ иска да бѣде силенъ, но силниятъ човѣкъ понѣкога може да извърши и нѣкакво прѣстѣпление. Слѣдъ силата ученикътъ пристѣпва къмъ чашата съ горчивото съдържание, което той трѣбва да изпие. Като изпие горчивото съдържание въ чашата, той минава къмъ книгата, която трѣбва да чете и изучава. За да чете отъ тази книга, свѣтилникъ му трѣбва. Свѣтилникътъ прѣдставлява човѣшкия разумъ, който му показва, какво е написано въ книгата на природата.

Най-послѣ ще му се покаже закона — тоягата или жезълътъ. Природата му дава своята тояга и казва: „Чети въ моята жива книга и знай, че всичкитѣ твои стремежи трѣбва да бждатъ обърнати къмъ Бога!“ При това, сабятъ трѣбва да бжде въ хоризонтално положение, а не нагорѣ: тоягата

Фиг. 3.

трѣбва да бжде изправена нагорѣ, къмъ Бога, което показва стремежъ къмъ Бога. Слѣдъ това иде ново положение за ученика—да влѣзе прѣзъ вратата на Добродѣтеля, отдѣто ще започне посвѣщението му. Най-послѣ идатъ редъ други стадии въ неговия пѣть. Всичкитѣ добродѣтели

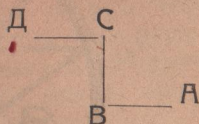
представляватъ пътя, прѣзъ който човѣшката душа трѣбва да мине.

Сега, да вземемъ, на примѣръ, една точка А. Въ колко посоки може да се движи тя въ пространството? — Тя може да се движи по права и по крива линия. Вземете слѣдъ това три точки А, В, С. Какви ще бждатъ тѣхнитѣ движения? Ако точката А се движи по посока на точката В, другитѣ точки не ще могатъ да вървятъ въ нейната посока, по простата причина, че ще се намѣрятъ

А

А

А В С
о о о

Д С

въ противорѣчие помежду си. Двѣ точки не могатъ да се движатъ едноврѣменно въ една и сѣща посока. Ето защо, втората точка В ще се движи въ перпендикулярна посока по отношение движението на първата точка А. Значи, точката В ще се движи нагорѣ къмъ С, което дава широчина. Третата точка С не може да се движи нито по посока на първата точка А — по права линия, нито по посока на втората точка В — по плоскостъ, но ще се движи перпендикулярно на плоскостъта, а именно въ посока СД. И тъй, тѣзи три точки образуваатъ тѣло. Тѣ се движатъ едноврѣменно въ три различни посоки.

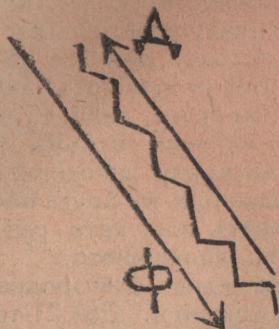
По този начинъ вие имате физическия, астралния и умствения животъ на човѣка. Физическиятъ животъ се движи по права линия, астралниятъ животъ се движи въ плоскостъ, а умствениятъ животъ се движи перпендикулярно на плоскостта, а именно въ кубова посока. Така се образува счупената линия АВСД. Всѣка точка отъ тази линия прѣдставлява центрове, върхове, сили. Тия върхове означаватъ извѣстни влияния отвънъ и отвътрѣ, които въздѣйствуватъ върху движението, като го отклоняватъ въ една или въ друга посока. Тия върхове се разглеждатъ още като различни срѣди, които прѣчупватъ движението.

Допуснете, че вие имате една благородна идея — искате да станете музикантъ. До 21-та си годишна възраст вие подържате това желание, но като се убѣдите, че то е невъзможно за васъ, отказвате се отъ желанието си и ставате търговецъ. Значи, като не се реализира желанието да станете музикантъ, то слиза надолу. Това показва, че желанието ви не е било оформено. Обаче, всѣки човѣкъ трѣбва да знае, какво може да стане отъ него. Другъ човѣкъ пъкъ желае да стане земледѣлецъ или търговецъ, но като не успѣва въ това си желание, въ него се заражда идеята да проповѣдва — той взима точно обратна посока на движение. Следователно, вашитѣ желания опрѣдѣлятъ посоката на движението ви.

Духовниятъ човѣкъ винаги трѣбва да се движи нагорѣ, въ посока Д, а физическиятъ човѣкъ

трѣбва да се движи въ обратна посока — надолу — Ф
фиг. 4. Въ такъвъ случай, по посоката на движе-

Фиг. 4.

нието е лесно да се опрѣдѣли, какъвъ е човѣкътъ. Щомъ човѣкъ знае, какво е състоянието му въ даденъ случай, той може да опрѣдѣли, какво ще бжде неговото състояние въ слѣдния моментъ. Запримѣрь, ако днесъ сте били крайно весели, утрѣ ще имате точно обратното разположение на духа. Ако днесъ имате една възвишена мисълъ и вѣрвате, че ще разрешите всички задачи въ свѣта,

утрѣ ще имате точно обратното състояние. Обаче, това сж фиктивни положения, не сж естествени. Нѣкой пжтъ човѣкъ мисли, че е много силенъ, че всичко може да направи, а другъ пжтъ мисли, че е слабъ, че нищо не може да направи. Това сж двѣ лъжливи състояния, които ние наричаме състояния на проекции.

Доброта, Истина, Красота — това е Любовта.

25 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 12. IV. 1925 г.
въ гр. София.

26 ЛЕКЦИЯ

Успореднитѣ пжтища.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

Размишление.

Прочете се резюме отъ темитѣ: „Най-важнитѣ идеи на ученицитѣ отъ класа“.

За слѣдния пжтъ ще пишете върху темата (№ 22): „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили“.

Какво трѣбва да се разбира подъ думитѣ „отричане“, „отрицателни сили“?

Какъ прѣвеждате думитѣ „анодъ“ и „катодъ“? (— Тѣ сж названия на електрическитѣ полюси. Анодъ и катодъ сж гръцки думи. Анодъ означава горѣ, а катодъ — долу). Сега, да оставимъ значението на тѣзи думи, но да разгледаме отъ чисто материално гледище, какво прѣдставлява движението.

Ако вземете една плоскост $C_1C_2^0$, може ли да има движение въ нея? — Вънъ отъ нея мо-

же да има движение, но въ самата плоскост C_1C_2 движение не може да има, защото всичкитѣ ѝ

сили се намиратъ въ равновѣсие. Какво трѣбва да стане съ нея, за да има движение? — Трѣбва да се измѣни положението на полюситѣ C_1 и C_2 , за да се образува движение къмъ екватора A . Вие може да мислите, че сѣверниятъ полюсъ е на единия край на земната ось, а южниятъ полюсъ — на другия край. Не, всѣка частичка отъ материята, колкото малка и да е, има свой сѣверенъ и свой юженъ полюсъ, и тѣзи полюси се допиратъ единъ до другъ въ екватора на самата частичка. Връзката между двата полюса е криволинейна — тя е меридианътъ. Тази връзка е наклонена къмъ полюситѣ, и по нея силитѣ сж уравновѣсени. Въ природата нѣма абсолютно хоризонтална плоскостъ, но всѣкога има поне единъ малъкъ наклонъ, за да става движение.

Нѣкога хората искатъ да иматъ спокойно състояние, никой да не ги смущава; тѣ искатъ да бждатъ уравновѣсени, да бждатъ меридианъ. Това състояние е приятно, но за малко врѣме, а послѣ става непоносимо. Затова, за да има движение, всѣкога трѣбва да става прѣмѣстване на полюситѣ. Тогава енергията ще се съсредоточава въ екватора.

Питамя: дѣ е екваторътъ на човѣшкото тѣло?
 — При слънчевия вжзелъ, подъ лъжичката. Въ животнитѣ екваторътъ се намира подъ стомашния мозъкъ (отъ гръбначния стълбъ до опашката), и затова у животнитѣ тази частъ е най-аткивна. Нека всѣки отъ васъ да опрѣдѣли точно, дѣ е неговиятъ екваторъ. Той е въ най-подвижната частъ у човѣка — въ кръста. Екваторътъ у човѣка се мѣсти постоянно. Само въ идеалния човѣкъ той има точно опрѣдѣлено мѣсто. Когато човѣкъ е уравновѣсенъ, мѣстото на неговия екваторъ е постоянно. Въ такъвъ човѣкъ има пълна хармония между неговия умъ, неговото сърце и неговата воля; всички мжчноти за него сж само стимулъ за работа. Той смѣта мжчнотиитѣ въ живота си за привилегии.

Слѣдователно, движение може да има само при наклонъ. Ако горната частъ на нѣкоя плоскостъ се издигне и образува върхове и долини, прѣзъ тази плоскостъ могатъ да минатъ рѣки и да я направятъ плодonoсна. Безъ това, плоскостъта бива пуста, мяза на пустинята Сахара. Върхътъ е мѣстото, дѣто хората почиватъ. Тѣ се изморяватъ, докато стигнатъ до него. Когато човѣкъ почива, това показва, че е миналъ прѣзъ мжчноти. Мжчнотиитѣ, това сж високитѣ върхове, а високитѣ върхове винаги сж подбудителнитѣ причини въ живота на човѣка. Буквата М въ думата „мжчение“ се състои отъ два върха, между които се намира екватора. Тукъ всичкитѣ енергии се сли-

ватъ въ центъра. Какво показватъ двѣтъ успоредни линии въ буквата М? — Тѣ прѣдставляватъ границитѣ на едно разумно сжщество. Само разумнитѣ сжщества се движатъ по успоредни линии, а всички други сжщества се движатъ по линии, които не сж успоредни. Слѣдователно, дѣто има успоредни линии въ свѣта, тамъ работи нѣкоя висша интелигентность. Само двѣ разумни сжщества могатъ да върватъ успоредно. Ако двама души върватъ успоредно, тѣ сж разумни; ако пжтищата имъ се прѣсичатъ, тѣ не сж разумни. Прѣсѣчениитѣ линии не показватъ движение на разумни сжщества, а движение на обикновени хора. Щомъ двѣ линии се прѣсичатъ, това показва, че двѣ сжщества се сливатъ и образуватъ едно сжщество. Пеперудата независима ли е отъ гжсеницата? Двѣ разумни сжщества ли сж тѣ? — Не. Гжсеницата и пеперудата се сливатъ и образуватъ едно сжщество. Обаче, стремежитѣ имъ сж различни. Въ гжсеницата има двѣ сжщества. Едното отъ тѣхъ работи въ материалния свѣтъ — то е коренътъ на нейния животъ. Като свърши своята

работа, то образува кривата линия — а; слѣдъ него започва да работи второто сжщество, като образува втората крива линия — б. Това видоизмѣнение на ус-

пореднитѣ линии показва, че става трансформиране на енергиитѣ. Двѣтѣ сжщества въ гжсеницата се сливатъ и образуватъ пеперудата.

Сжщото нѣщо става и въ природата. Щомъ двама души дойдатъ въ стѣлкновение, образува се едно сжщество, между тѣхъ става прѣсичане. Вие трѣбва да спазвате този законъ. Ако двѣ ваши желанія се кръстосатъ, тѣ изгубватъ силата си и остава само едно желание. Обаче, за да може да работите, непрѣменно трѣбва да имате двѣ желанія, които да вървятъ успоредно. Скрѣбта и радостта сж двѣтѣ желанія, необходими за живота ви. Вие не искате да скрѣбите, но скрѣбта всѣкога показва, че сте изгубили нѣщо. Слѣдователно, тя е единъ отъ методитѣ на природата, чрѣзъ който ще намѣрите изгубеното. Ако ти нѣмашъ скрѣбъ, не можешъ да намѣришъ изгубеното, и никога нѣма да имашъ радостъ. Скрѣбта е високъ планински върхъ, отъ който се стича вода за оплодяване на низинитѣ. Тя става причина да се прояви живота въ плоскостта, който ще донесе радостъ и веселие.

И тъй, скрѣбта, която слиза отгорѣ, носи радостта. Така трѣбва да схващате скрѣбта. Тя не е мжчение, а методъ на природата, чрѣзъ който може да се намѣри радостта. Радостта пъкъ е цѣлъ, къмъ която трѣбва да се стремимъ. Слѣдователно, скрѣбта и радостта сж тѣсно свързани. Тѣ не сжществуватъ поотдѣлно въ природата. Това е правилното схващане за радостта и скрѣбта.

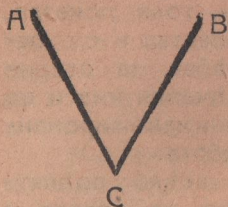

Всѣка изгубена радостъ носи скръбъ, чрѣзъ която пъкъ се намира радостъта. Скръбъта напомня на човѣка, че е изгубилъ нѣщо и му посочва дѣ е то. Ако се намирашъ въ трудно положение, скръбъта ще ти помогне да излѣзешъ оттамъ. Като имашъ скръбъ, ти ще работишъ, ще търсишъ, докато намѣришъ загубеното, т. е. съ търсене човѣкъ всичко намира. Ти ще намѣришъ загубеното само при голѣма вжтрѣшна скръбъ. Това е истинската скръбъ. Азъ не говоря за скръбъта, която вие имате отъ прѣувеличаване на нѣщата. Вие може да турите подъ микроскопъ едно малко сжщество и да го увеличите много пжти, но въ сжщность това не е неговата естествена голѣмина. Това сжщество подъ микроскопъ е голѣмо, но отвънъ е невидимо. Това не е скръбъ. Вие не трѣбва да имате външна скръбъ, но дълбока вжтрѣшна скръбъ. За скръбъта ние сжимъ по ефекта, който тя произвежда въ насъ.

Какво нѣщо сж успореднитѣ линии? Въ природата има ли успоредни линии? — Има. Може да се върви само по успоредни линии. Вие трѣбва да опрѣдѣлите, какви линии описвате като вървите съ нѣкого. Когато двѣ успоредни линии се прѣсичатъ отъ трета, какво се образува? То значи: какво ще се образува, ако пжтътъ, който изминаватъ двѣ разумни сжщества, се прѣсѣче отъ трето разумно сжщество? — Ще се образуватъ осемъ жгли. Едни отъ тѣзи жгли сж кръстосани, други

— съотвѣтни. И еднитѣ, и другитѣ сж равни помежду си. Какво показватъ тѣ?

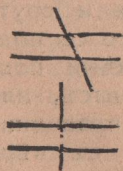
— Питамя: успореднитѣ линии прѣсичатъ ли се?
— Тѣ се прѣсичатъ въ безкрайността. Ако точката С е образъ на безкрайността, тогава прави-

тѣ линии АС и ВС, които се прѣсичатъ въ точка С, ще бждатъ успоредни. Слѣдователно, третата линия, която прѣсича двѣтѣ успоредни, сжщо така е успоредна съ тѣхъ. Тя се прѣдставлява такава въ тесакта, но при третото измѣрение

ние я виждаме като прѣсѣчна линия. Тѣзи разсжждения сж вѣнъ отъ обикновенитѣ. Ако една линия прѣсича двѣ успоредни, какво ще стане въ физическия свѣтъ? Прѣдставете си, че тѣзи двѣ успоредни линии сж брѣгове на нѣкоя рѣка, която

тече. Тѣ очѣртаватъ брѣговетѣ ѝ, които прѣдставляватъ разумни сжщества. Третата линия прѣдставлява моста, прѣзъ който се прѣминава рѣката. Мостътъ, като разумно сжщество, прѣдставлява връзка между брѣговетѣ, които започватъ да мислятъ. Щомъ трета линия прѣсича двѣ успоредни, това показва, че тѣзи двѣ разумни сжщества мислятъ правилно. Тогава, ако ис-

камъ да изразя, че трима души живѣятъ правилно, хармонично помежду си, ще напиша двѣ успоредни

линии, прѣсѣчени съ една трета. — Този знакъ показва, че тѣзи хора разумно разрѣшаватъ всички задачи. И въ музиката имаме подобенъ знакъ, който се казва диезъ — знакъ за повишение на тоноветѣ. Когато се изслѣдватъ геологически нѣкои пластове, прѣсѣчени съ трети, това показва, че тукъ сж работили разумни същества и сж оставили своя знакъ. Геологътъ трѣбва да открие това самъ и да го знае. Такива сѣчения има и по ржцѣтъ на човѣка. Съ тѣхъ се занимава хиромантията. Тѣ говорятъ за разумна работа.

И тѣй, всѣка пертурбация, всѣко прѣпятствие, всѣко измѣнение въ живота на когото и да е, това е една малка придобивка на жива енергия. Така трѣбва да схващате нѣщата. Всѣко малко измѣнение означава, че вие вървите по една възходяща линия. Този родъ разсуждения сж необходими за всички хора по слѣднитѣ съображения. Въ човѣшкия животъ често ставатъ наводнения и насипи; нѣкой пѣтъ брѣговетѣ на вашия животъ на извѣстни мѣста се подронватъ, други мѣста се насипватъ, а често ставатъ и срутвания. Тѣй че, безъ да искате, течението се подпушва. Понѣкога ставатъ толкова голѣми подпушвания, че се явява песимизъмъ у васъ, или извратени мисли, които отклоняватъ правилния пѣтъ на мисълта. Затова вие трѣбва съ вѣра да отклонявате изопаченитѣ мисли, които идватъ до васъ, защото тѣ могатъ да измѣнятъ посоката на живота ви. Ето защо, вие трѣбва да се домог-

нете до разумния начинъ на мислене. Мисълта ви трѣбва да е будна и силна! Тѣй че, трѣбва ви вѣра и правиленъ начинъ на мислене. Вѣрата държи съзнанието будно, а правата мисълъ — ясно. Вие трѣбва постоянно да се насърдчавате, защото сегашнитѣ условия носятъ тѣй нареченитѣ „обезсърдчителни вълни“. И въ сънното, и въ будното състояние на човѣка къмъ него пристигатъ мисли, които повече го спъватъ, отколкото да го подтикватъ къмъ добро. Това сж само привидни спънки.

Казвамъ: най-първо вие трѣбва да се стремите да образувате въ себе си успоредни линии, т. е. линиитѣ на разумността. Всички трѣбва да се стремите къмъ разумностъ. Разумността трѣбва да бжде цѣль въ живота ви! Не казвайте, че ще бждете разумни, но постѣпвайте разумно.

Сега ще ви дамъ една доста трудна задача. Въ разстояние на една седмица, като вървите изъ улицитѣ, и нѣкой бѣденъ ви поиска пари, бръкнете въ джоба си и колкото пари имате, дайте му ги!

Да допуснемъ, че имате 100 лева въ джоба си — всичкигѣ ще дадете и ще останете безъ петъ пари. Трудна задача! Ето какъ ще поставя задачата ви: прѣзъ тази седмица всѣки отъ васъ ще носи въ джоба си по 100 лева, докато срещне нѣкой бѣденъ, който ще иска помощъ. Вие ще му ги дадете изведнѣжъ; нѣма да се колебаете, нито ще избѣгвате просяцитѣ. Пъкъ, ако никой не ви

поиска помощъ, паритѣ ще останатъ за васъ. Ако ви поискатъ помощъ още първия день, ще дадете 100-тъ лева, и съ това задачата ви е разрѣшена; не успѣете ли първия день, ще носите паритѣ до края на седмицата. Когато учителятъ задава задачи, грижи ли се ученицитѣ откъдѣ ще взиматъ тетрадки, пера и мастило? Като дадете паритѣ на просека, който е опрѣдѣленъ за васъ, ще го попитате за името му и дѣ живѣе. Този, на когото трѣбва да дадете паритѣ, нѣма да седи на земята, но ще стане правъ и така ще ви посрещне. Той е човѣкътъ, на когото невидимиятъ свѣтъ е пошепналъ, че вие имате такава задача, и го изпращатъ да му дадете тия 100 лева. Той е опрѣдѣленъ отъ невидимия свѣтъ. Ако искате, може да направите опита още прѣзъ тази седмица. Ако пъкъ сте заети, може да го отложите за идната седмица. Паритѣ ще носите въ дѣсния си джобъ, а когато ги давате, ще бръкнете съ лѣвата ржка и съ нея ще ги подадете. Всички хора носятъ паритѣ си въ лѣвия джобъ, а бъркатъ съ дѣсната си ржка; вие ще направите обратнo: ще извадите паритѣ съ лѣвата ржка отъ дѣсния си джобъ. Вие нѣма да търсите просека, той самъ ще ви намѣри, самъ ще дойде при васъ, той е вашъ познатъ.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта“!

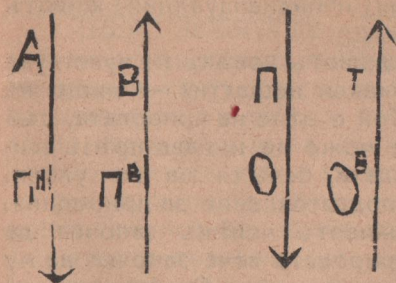
26 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 14. VI 1925 г.
въ гр. София.

Проявленията на ума.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

Размишление.

Прочетоха се работитѣ върху темата: „Ролята на положителнитѣ и отрицателнитѣ сили въ природата.“

Фиг. 1.

пънь (П^в В); отрицателни сили въ низходяща сте-

За да имате ясна прѣдстава за силитѣ, които дѣйствуватъ въ човѣка, азъ ще ги прѣдставя графически, посредствомъ прави линии. Положителнитѣ и отрицателнитѣ сили биватъ два вида: положителни сили въ низходяща степенъ (П^н А) и положителни сили въ възходяща сте-

пень (О^нП) и отрицателни сили въ възходяща степенъ (О^в Т). Силитѣ, които иматъ възходяще направление, всѣкога творятъ; силитѣ, които иматъ низходяще направление, понеже се движатъ въ гжста материя, всѣкога разрушаватъ.

Сега, ще ви дамъ друго разпрѣдѣление на силитѣ въ човѣшкия умъ. Споредъ живота на човѣка и дѣйността на неговия умъ, различаваме: естественъ, природенъ, разуменъ, мораленъ, личенъ и индивидуаленъ умъ. Естествениятъ умъ се занимава съ прости факти. Природниятъ умъ е творчески, събирателенъ. Неговото мѣсто е въ срѣдата на челото. Разумътъ въ човѣка е висшето проявление на умствениятъ му сили. Моралниятъ сили на ума се изразяватъ въ моралния животъ на човѣка. Личниятъ и индивидуалниятъ сили на ума се изразяватъ въ личния и индивидуалния животъ на човѣка.

При естествения животъ човѣкъ не чувства никакви страдания, никакви нещастия — нищо не може да го засегне. Той е дѣте на природата, тъй дребно, тъй малко, че може да минава прѣзъ всичкитѣ дупки на природата, безъ тя да го улови. Естествениятъ умъ е подготовка за природния.

При природния животъ човѣкъ започва да твори, да събира, и природата вече започва да му иска смѣтка за всичко сторено. Вслѣдствие на това, клѣткитѣ въ организма се събиратъ въ общества и започватъ да функциониратъ съзнателно. Това се дължи на женския елементъ, на женския

принципъ въ природата, който събира и дѣйствува, проявява се отвѣтрѣ навънъ. Въ природния умъ се намира подсъзнанието на човѣка.

На трето мѣсто иде разумниятъ животъ, въ който влиза самосъзнанието на човѣка.

Моралниятъ животъ на човѣка се отнася къмъ една морална областъ, дѣто той е свързанъ съ сжщества, които по развитието си седятъ по-високо отъ сегашнитѣ хора.

Дойдете ли до индивидуалния животъ на човѣка, трѣбва да подразбирате това състояние, когато човѣкъ иска да се прояви като самостоятелно сжщество, което търси своето щастие, своето благо. Въ моралния животъ човѣкъ има общение не само съ сжществото, при което живѣе, но и съ цѣлата разумна природа.

Щомъ дойдете до личния животъ на човѣка, той вече се проявява въ обществото като личностъ. Направете единъ опитъ, да видите, ще можете ли да различите въ себе си своя естественъ умъ. За да познаете това ваше състояние, трѣбва да се освободите отъ всѣка грижа, да си прѣдставите, че сте едно малко дѣте, или още повече, една малка бубулечица, „божа кравица“, и се движите съ нейното съзнание, съ нейното разбиране за живота, съ нейнитѣ нужди. Ще можете ли да се смалите така? Ще кажете, че не можете. Питамъ: ако едно възвишено сжщество, или единъ ангелъ, който е завършилъ своята еволюция, идва да ви ръководи, той не е ли една малка „божа крави-

ца“? Както виждате, този ангелъ, това възвишено същество се смаява. Ето защо, и вие трѣбва да направите този съзнателенъ опитъ, да влѣзете въ положението на божата кравица най-много за петъ минути. Най-добъръ моментъ за опита е врѣмето, когато мислите за голѣми, за велики работи. Наблюдавайте, тогава, какво може да направите, ако сте въ съзнанието на тази малка божя кравица. Защо е нуженъ този опитъ? — Защото всѣки човѣкъ, който не може да слѣзе въ положението на една божя кравица, той не ще може да се качи и въ положението на единъ ангелъ. Когато у васъ се заражда желание да слизате надолу, вие изучавате вече великия законъ на инволюцията; слѣдъ това вие ще бъдете готови да се качвате нагорѣ и да изучавате великия законъ на еволюцията. Вие не трѣбва да забравяте тѣзи два процеса на развитие, прѣзъ които е миналъ човѣкътъ. Инволюционниятъ процесъ помага на еволюционния процесъ въ вашето развитие. Вие постоянно трѣбва да помните тия два процеса, които ставатъ у васъ. Когато искате да прѣвърнете едно неприятно чувство въ приятно, искате, напримѣръ, да прѣвърнете злобата или умразата въ положително чувство, вие трѣбва да слѣзете въ вашия естественъ умъ или въ вашия индивидуаленъ животъ. Само при такова състояние ще може да трансфосмирате събралата се отрицателна енергия у васъ. Такива сж законитѣ на висшата разумна природа.

и.в.
ЗАКОН
ЗА
трансформацията
на отрицателни
чувства

И тъй, вие вече сте минали първия етапъ на вашия умъ, т. е. минали сте прѣзъ естествения умъ. Сега сте въ природния, въ творческия умъ, дѣто сж складирани всички ваши възпоменания, мисли и желанія на миналото. Въ разумния животъ, изобщо, прѣодоляватъ кривитѣ линии. Тѣ се виждатъ ясно по челото на разумния човѣкъ. По него се забѣлѣзватъ много изпжкналости.

Тия хора, у които е развитъ природния умъ,

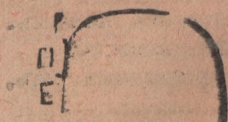
фиг. 2

фиг. 3

прѣдната частъ на челото имъ, фиг. 1 (3) понѣкога е вдлъбната, а нѣкой пжтъ е издадена — фиг. 2 (3). Вдлъбнатината произтича отъ това, че двѣтѣ страни на мозъка (1, 2) сж повече развити (фиг. 1); понѣкога става обратното: челото въ срѣдата е много издадено (3), а двѣтѣ му страни (1, 2) сж вдлъбнати (фиг. 2). Такива хора сж много паметливи; тѣ могатъ да учатъ добръ история — добри историци сж — хубаво помнятъ събитията и датитѣ имъ.

Ако се раздѣли челото на три части, долната частъ прѣдставлява естествения умъ (е); срѣдната — природния умъ (п), а горната — разума (р). Вдълбнатината на челото у всички хора

фиг. 3

не е точно въ срѣдата. Хората, у които челото е вдълбнато въ срѣдата, спадатъ къмъ категорията на отрицателнитѣ типове въ възходяща степенъ на природния умъ. Въ тѣхъ работи творческиятъ умъ. Тѣ иматъ логика, но като разсжждаватъ, ползуватъ се отъ опитността, която сж добили. Хора, у които естествениятъ умъ е силно развитъ, срѣдната частъ на челото имъ, именно, е силно издадена навънъ. Тѣ сж отъ положителнитѣ типове, които, като се събератъ съ хора съ първата категория, ставатъ много активни: тѣ вздять ножа си и навсѣкждѣ си пробиватъ пътъ. Това сж двѣ състояния, необходими за природата. На дадена височина въ природата всѣкога отговаря и дадена низина. Това, което срѣщаме въ природата, има отражение въ цѣлия човѣкъ, а специално и въ неговия черепъ. Въ това отношение, именно, хората се взаимно допълватъ.

И сега, като се изучаватъ гѣнкитѣ въ мозъка на човѣка, забѣлѣзва се, че тѣ не сж еднакви у всички хора. При подробно изучаване на човѣшкия мозъкъ, ясно се вижда голѣмото раз-

личие въ нагъването на мозъчното вещество у различнитъ хора. Малко естественици днесъ изучаватъ човѣшкия мозъкъ тъй, както трѣбва. Освѣнъ това, нужно е частично изучаване челата на хората. За интелигентността на човѣка, напри-
мѣръ, не се сѣди отъ цѣлия мозъкъ, а само отъ неговото чело, или по право, отъ съответния центъръ, който заема опрѣдѣлено мѣсто и частъ на челото. За да се достави необходимата материя за създаване органа на правата мисль, отъ човѣка се изисква нормаленъ, природосъобразенъ животъ. Само така човѣкъ ще стане добъръ проводникъ на чистата природна мисль. Ето защо, съвременнитъ хора трѣбва да развиватъ, да обработватъ своя мозъкъ. Когато се разработва човѣшкия мозъкъ, въ първо врѣме се забѣлѣзва набиране на извѣстна енергия, която прави човѣка нервенъ, привидно недоволенъ отъ живота. Това стѣгане, това ограничение, което и вие изпитвате, създава у васъ потикъ да вървите нагорѣ. Сега, вие искате да се разширявате. Не, вие имате достатъчно разширение, сега ви е нужно движение нагорѣ. Нагорѣ трѣбва да се движите! Движението ви нагорѣ ще се отрази и върху вашето чело. То ще почне да се развива правилно, т. е. гънкитъ на мозъка ще почнатъ да се разработватъ.

Казвамъ: вие трѣбва да наблюдавате, кога се намирате въ естествено състояние на вашия умъ, кога дѣйствува природния умъ, кога — разума и

чиста
мисль —
чист
природна
свободна
чистота

и.в

кога — моралнитѣ сили на мозѣка. Понѣкога всички качества или сили на ума се прояватѣ едноврѣменно. Такива хора се наричатѣ нормални. За да бѣде човѣкъ нормаленъ, необходими сѣ тия шестѣ елемента на ума. Тази е нормата, съ която ние мѣримъ постѣпкитѣ на хората. Когато естествениятъ умъ, природниятъ умъ, разумътъ, моралнитѣ сили, личниятъ умъ и индивидуалниятъ умъ у човѣка функциониратѣ правилно, ние имаме правилно или нормално развитъ човѣкъ въ умствено отношение. Щомъ едно отъ тия качества липсва у нѣкой човѣкъ, ние имаме вече отклонение отъ нормата.

Разумната природа разполага съ редъ начини и методи, когато иска да изправи хората, когато иска да посочи грѣшкитѣ имъ. Напримѣръ, ако ти направишъ една малка погрѣшка въ естествения умъ, тя ще ти напомни само, леко ще те накажѣ, като ти изпрати слаба хрема. Ако грѣшката ти е въ природния умъ, тя ще ти изпрати треска, придружена съ силна температура. Ако грѣшката ти е въ разума, тя ще ти изпрати болестта коременъ тифъ или петнистъ тифъ. Колкото по-нагорѣ се качвашъ и грѣшишъ, толкова и болеститѣ, които природата ти изпраща, сѣ по-лоши. Ако грѣшишъ при моралнитѣ чувства, ще страдашъ отъ такава ужасна неврастения, каквато медицината не познава. Ако грѣшишъ въ личнитѣ чувства, много ще се дразнишъ. Тогава са- турнъ ще има влияние върху тебе, и ти ще виж-

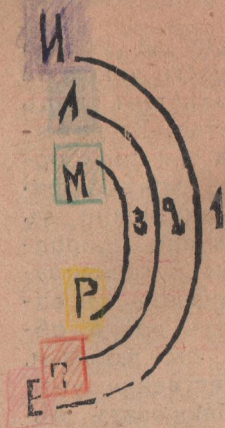
дашъ само обратнитѣ, отрицателнитѣ чърти на живота. И най-послѣ, ако грѣшишъ въ индивидуалния си животъ, нѣма да постигнешъ нищо отъ това, което желаетъ.

И така, всѣки човѣкъ, който иска да успѣва въ живота си, трѣбва да има тия шестъ ключа на ума, понеже тѣ сж свързани съ извѣстенъ родъ сили, необходими за неговото развитие. За да бжде човѣкъ мораленъ, трѣбва да има тия сили организирани въ себе си. За да бжде човѣкъ разуменъ, трѣбва да има тия сили организирани въ себе си. За да прояви човѣкъ правилно природния си умъ, трѣбва да има тия сили организирани въ себе си. Такива хора се отличаватъ съ едно естествено благоразумие. Тѣ иматъ добра обноска спрѣмо всички хора и винаги сж любезни. Хора, у които е добръ развитъ естествения умъ, тѣ се проявяватъ като дѣца: тѣ наблюдаватъ нѣщата отгорѣ, повърхностно, не отиватъ много надъдбохо. Такива хора разсждаватъ плитко, но не сж глупави.

Направете единъ опитъ за извѣстно врѣме, да провѣрите въ себе си, какви чувства изживѣ- т. в
вате и ги опрѣдѣлете, къмъ коя категория ум-
ствени сили се отнасятъ. Тревожите се нѣщо, на-
примѣръ. Вижте, къмъ коя категория спадатъ ва-
шитѣ тревоги. (— Къмъ личнитѣ чувства). Когато
се засегнатъ личнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате
съ природния си умъ(1); когато се засегнатъ ин-
дивидуалнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ ес-

тествения си умъ (2); когато се засегнатъ моралнитѣ ви чувства, ще се лѣкувате съ разума(3).

фиг. 4

Проявитѣ на ума сж свързани двѣ по двѣ помежду си. Като се знае това нѣщо, то може да се използва като начинъ за правилно трансформиране на енергиитѣ у човѣка.

Забѣлѣжете, въ много отъ животнитѣ, у кучетата, напримѣръ, личнитѣ чувства сж силно развити. И когато нѣкое куче иска да подчертае своето достоинство, то завива опашката си на колело. Това показва, че то е доволно отъ себе си.

Обаче, хванете ли опашката му, то веднага се озжбва,

показва, че е недоволен. Защо прави така? — По-неже чрѣзъ грѣбначния му стѣлбъ става силно изтичане на енергия. Това изтичане на енергията започва отъ главата, минава прѣзъ грѣбначния стѣлбъ и отива къмъ центъра на земята. Така става съ всички млѣкопитающи. Слѣдователно, при всѣко побутване на животнитѣ, ние ги подпушваме, при което въ тѣхъ се образува едно болезнено, неприятно състояние.

Този процесъ става и съ човѣка, само че

подпушването у него се произвежда въ носа. У кучето става въ опашката, а у човѣка — въ нсса. И затова българитѣ често казватъ за нѣкого: „Надулъ носъ!“ Щомъ се подпушите и енергията ви се събере на върха на носа, какъ ще се лѣкувате? Има единъ психически начинъ за лѣкуване. Щомъ се подпушишъ или си недоволенъ отъ нѣщо, хвани носа си и кажи: „Нѣма нищо!“ Не се ли отпушишъ, пакъ хвани носа си отгорѣ додолу съ ржката три-четири пжти, изговори гласно името си и кажи: нѣма нищо! Можешъ да хванешъ носа и съ двѣтѣ си рждѣ. По този начинъ ти ще утихнешъ. Та казвамъ: направете този опитъ, когато сте въ раздразнено състояние, да видите, дали законътъ ще проработи. Това е опитъ за лесно трансформиране на енергиитѣ. Друго-яче може да се мине цѣла седмица, докато силитѣ ви се уравниѣсятъ. Когато течението на силитѣ у човѣка става правилно, нормално, човѣкъ чувствава въ себе си лекота, радостно чувство, като че отъ гърба му се е снелъ нѣкакъвъ товаръ.

Добрѣ е, ако учителитѣ въ училищата практикуватъ този методъ върху своитѣ ученици. Когато нѣкое дѣте въ училището се раздразни, нека учителятъ поглади леко носа му и каже: нѣма нищо! Този методъ има отлично възпитателно въздѣйствиe върху дѣцата. Той прѣдставлява начинъ за отпушване пжтищата, прѣзъ които тече енергията. Направете ли единъ малъкъ масажъ на носа си, и енергията протича. Ако нѣкой отъ васъ е

трансфер

м. в

м. в

ОПИТЪ ЗА
ЛЕСНО
ТРАНСФОР
МИРАНЕ
ЕНЕРГИИ
ТА

подпушенъ, като се върне дома си, нека направи този опитъ. Защо трѣбва да масажирате носа си? — Понеже носътъ е единъ връхъ на човѣшкото лице, на който по нѣкога се събира излишно количество електричество и магнетизъмъ, които го подпушватъ. Когато излишнитѣ енергии се събиратъ въ мозъка, артериалната и венозната система се подпушватъ, много венозна кръвъ се събира въ слѣпоочната областъ, и пулсътъ започва да бие усилено. Когато имате такова подпушване, ще вземете малко квасъ и отъ вечерята ще го наложите на слѣпитѣ си очи. На сутринята ще бждете вече въ нормално състояние — подпушването се е трансформирало. Опасни сж подпушванията въ гърдитѣ, защото тѣ произвеждатъ охтика. Подпушването въ стомаха прѣдизвиква неправилно храносмилане. Само пълнитѣ хора страдатъ отъ коремоболие. Тѣ иматъ излишна енергия, която трѣбва да се отнеме. На слабитѣ хора, когато се подпушватъ, трѣбва да се прѣдаде енергия — тѣ страдатъ отъ недоимъкъ на енергия. Значи, сухиятъ човѣкъ може да отнима енергия отъ пълния. Оѣзи човѣкъ, на когото мозъкътъ е подпушенъ, трѣбва да се лѣкува отъ нѣкой дебелъ, пъленъ човѣкъ, съ здравъ, свѣтълъ мозъкъ, за да му прѣдаде енергия. Ако при него отиде нѣкой хилавъ, сухъ човѣкъ, съ боленъ мозъкъ, той ще стане двойно по-хилавъ.

На онѣзи отъ васъ, които се готвятъ за лѣкари, бихъ прѣпоръчалъ да спазватъ слѣд-

здравъ

м.в.
пълни
хора.

нитѣ правила при лѣкуванетоо: ако вие сте пълненъ и лѣкувате нѣкой сухъ, боленъ човѣкъ, като лѣкаръ сте на мѣсто, ще можете да го излѣкувате. Но ако и болниятъ е пълненъ, като васъ, вие не ще можете да го излѣкувате, затова трѣбва да вземете съ себе си нѣкой вашъ другаръ, здравъ, но слабъ по натура. Той ще ви придружава, като асистентъ, ще вземе дѣсната или лѣвата ржка на болния, ще я подържи малко, и така ще му помогне. Правете опити, за да се убедите въ истинността на тази теория. Ако нѣкой пълненъ човѣкъ страда отъ коремоболие, нека повика единъ свой близъкъ познатъ слабъ, но здравъ човѣкъ и го помоли да тури дѣсната си ржка на слънчевия му вжзелъ, да я подържи така 5-10 минути, и коремоболието ще изчезне. Пъкъ, ако нѣкой сухъ човѣкъ страда отъ главоболие, нека намѣри нѣкой пълненъ, здравъ човѣкъ и го помоли да подържи челото му при слѣпитѣ очи съ едната или съ двѣтѣ си ржцѣ, и главоболието ще изчезне. По този начинъ хората могатъ взаимно да си помагатъ.

Казвамъ: природата обича енергиитѣ ѝ да вървятъ правилно. Между земята и човѣка винаги трѣбва да става правилна обмѣна. Освѣнъ между земята и човѣка, обмѣна трѣбва да става и между слънцето и човѣка. Човѣкъ всѣкога трѣбва да спазва връзката си съ центъра на земята и съ центъра на слънцето. Между духовния свѣтъ и човѣка сжщо тѣй трѣбва да има правилна обмѣна

п. в.
т. е.
природа
свооя
природа

Когато човѣкъ има нѣкакъвъ дефектъ въ своя разумъ, той ще бѣде тѣсногрѣждъ; може да бѣде мораленъ човѣкъ, но — фанатикъ, какъвто е билъ апостолъ Павелъ, прѣди обръщането си въ християнството. Апостолъ Павелъ, билъ философъ човѣкъ, но тѣсногрѣждъ и затова прѣслѣдвалъ всички, които не вѣрвали и не разбирали Божественото, както той го разбиралъ. Слѣдъ възприемане на Христовото учение, той поправилъ погрѣшката си. Обаче, много хора и до днесъ подражаватъ на апостолъ Павла, който казва: „Всичко считамъ за изметъ, за да позная Христа“. То значи: всичко считамъ за изметъ, за да позная Любавта.

Каква е разликата между личния и индивидуалния живот? — Когато човѣкъ се индивидуализира, т. е. живѣе индивидуаленъ животъ, той навлиза вътрѣ въ себе си, мисли за себе си. Личниятъ животъ има отношение повече къмъ външнитѣ хора. Такъвъ човѣкъ се спира повече върху това, какво мислятъ другитѣ хора заради него. Човѣкъ съ силно развитъ личенъ животъ, като напише една книга, ще мисли, какво ще кажатъ критицитѣ за него. Изчезне ли обществото прѣдъ такъвъ човѣкъ, и личниятъ животъ изчезва. Индивидуалниятъ животъ е по-дълбокъ отъ личния. При личния животъ човѣкъ търси доброто мнѣние,

приятелството на цялото общество, не се задоволява съ единъ приятелъ. Такъвъ човѣкъ почти нѣма приятели. Хора, които базиратъ живота си върху личния умъ, не могатъ да завързватъ приятелство. Тѣ могатъ да правятъ познанство, но не и приятелство. Само човѣкътъ на индивидуалния животъ може да завързва приятелство и да задържа приятелитѣ си. Ако индивидуалниятъ, личниятъ и моралниятъ животъ сж правилно развити у човѣка, може да става дума за приятели и приятелство. Ако индивидуалниятъ умъ у човѣка е нормално развитъ, тогава и личниятъ, и моралниятъ умъ ще бждатъ нормално развити. Тѣ сж свързани помежду си.

Ако личниятъ животъ на човѣка е силно развитъ, главата му отзадъ на темето е висока. Ако моралниятъ животъ на човѣка е силно развитъ, темето на главата отгорѣ е високо издигнато. При личния животъ, сѣмейнитѣ чувства сж слабо развити. Такъвъ човѣкъ води чергарски животъ, нѣма свой домъ. У него е силно развитъ стремежа къмъ пътешествия. Обаче, отъ скитничество човѣкъ малко се учи.

При естествения животъ, челото на човѣка или е вдлъбнато навжтрѣ или е издадено навънъ. Хора, у които челото е вдлъбнато навжтрѣ, сж като дѣца; тѣ нѣматъ външни наблюдения, но интуитивно, вжтрѣшно схващатъ нѣщата. Наблюдателността у човѣка се образува, слѣдъ като се развие природниятъ умъ. Тогава естествениятѣ чув-

ства иматъ по-добри изрази. Нѣкои смѣсватъ природния съ естествения умъ и казватъ: този човѣкъ има отличенъ природенъ умъ. Въ сжщностъ тѣ подразбиратъ неговия естественъ умъ. Ако природниятъ умъ е нормално развитъ въ нѣкой човѣкъ, той е досѣтливъ. У художниците и у музикантите природниятъ умъ е силно развитъ, защото музиката спада въ областта на природния умъ. Математиката пъкъ спада въ областта на естествения умъ. Слѣдователно, онзи, който иска да бжде математикъ, сжщеврѣменно трѣбва да бжде и музикантъ. Ако той не е музикантъ, не може да бжде и математикъ. Математиката прѣдставлява коренитѣ на музиката. Естествениятъ умъ започва отъ математиката и върху нея се гради музиката. Значи, тя е основа. Върху музиката се гради разумния животъ. Върху разумния животъ се гради въображението — областъ, на която трѣбва да се даде ново име. Азъ я наричамъ гениалността у човѣка. Нѣкои смѣсватъ гениалността у човѣка съ творчеството. Не, у гениалния човѣкъ нѣма творчество въ този смисълъ, какъвто съврѣменнитѣ хора разбиратъ. Гениалниятъ човѣкъ изразява само онова, което живата, разумната природа е създала, сътворила. Той е огледало на тази природа. Въображението, гениалността у човѣка е почвата, върху която се създаватъ най-хубавитѣ, най-красивитѣ нѣща въ живота. Когато умътъ на човѣка е силно развитъ въ тази насока, забѣлѣзватъ се вълни, ксито се отразяватъ по цѣлото му тѣло и оставатъ извѣстни

отенъци. Това сж все течения, които идватъ отъ живата природа, минаватъ прѣзъ ума на човѣка, прѣзъ грѣбначния му стълбъ и слизатъ надолу. Въ човѣка постоянно циркулиратъ два вида течения: отгорѣ надолу и отдолу-нагорѣ. Ако хората не подпушваха теченията на силитѣ въ природата, досега щѣха да бждатъ избавени отъ много злини. Въ съврѣменнитѣ народи, въ съврѣменното човѣчество тия сили сж подпушени, и като слѣдствие отъ това се явяватъ войнитѣ.

Та казвамъ: никога не се стремете къмъ унищожение. Нищо въ природата не може да се унищожи. И въ живота нищо не трѣбва да се унищожава, но само да се трансформира. Не се противопоставяйте срѣщу проявленията на природата. Нѣма по интелигентно, по-умно сжщество отъ природата! При това тя ограничава сжществата. Вие не можете да я подчините, но тя ще ви се наложи, тя ще ви ограничи. Сжщиятъ законъ се отнася и до човѣка. При всичката негова интелигентность, и той трѣбва да си наложи извѣстни ограничения, и то по съвсѣмъ други закони. м. в Никой не може да седи надъ природата. Тя налага ограничения на всички сжщества не отъ зла воля, но по необходимость. Тѣ сж въ реда на нѣщата. Отъ тия ограничения зависи и вашето правилно развитие. Защо става това, има редъ причини. Вие трѣбва да вложите всичкото си довѣрие въ разумната природа, въ нейния умъ, въ нейния промисълъ. Мислите ли, че въ природата нѣма разумъ, всички разумни сж-

щества, които влизатъ въ нея, колективно ще се опълчатъ срѣщу васъ и ще ви въздѣйствуватъ, докато се поправите. Това не върши самата природа, но законитѣ и силитѣ въ нея, срѣщу които вие реагирате. Вие искате да ги подчините въ себе си, но тя ви казва, че слабиятъ трѣбва да се смирява.

Нищо въ природата не може да се унищожи! Въ теософската литература често се цитира изречението: „убий всѣко желание въ себе си!“ Това е неправиленъ прѣводъ на едно отъ индузитѣ изречения, който говори за неразбиране окултизма. Въ индуската литература мисълта е съвсѣмъ друго-яче поставена. Нѣма защо човѣкъ да убива желанията си. Апостолъ Павелъ въ посланията си употребява почти сѣщитѣ думи: „Да умѣртимъ тѣлото си.“ Азъ взимамъ думата „умѣртяване“ въ смисълъ на трансформиране на енергията. Ние трѣбва да смекчаваме, да намаляваме силната дѣятелностъ на експулсивната енергия, а не да я унищожаваме. Така постѣпваме и когато искаме да намалимъ силното течение на водата, която завлича и унищожава всичко, каквото срещне на пътя си; ние измѣняме наклона ѝ, да стане по малкъ, за да се ползуватъ всички отъ нейнитѣ блага. По сѣщия законъ, ако насочите силна струя вода върху цвѣтата на една градина, вие ще ги изкорените. За да се намали нейната енергия, вие трѣбва да турите на пътя едно прѣпятствие. Искате ли да дадете силенъ напоръ на водата, махнете на-

клона ѝ, прѣмахнете прѣпятствието отъ пѣтя ѝ, и всички капчици ще се събератъ въ кржгъ, ще стане силно изтичане на водата.

Слѣдователно, когато искате да измѣните вашия животъ, ще увеличавате или намалявате наклонa, а споредъ това ще се увеличава или намалява струята на вашата енергия. Вие можете или да разпрѣснете своята енергия въ много капчици, или да я съберете въ една силна струя. Прѣди да измѣните наклонa на енергията си, ще трѣбва да се спрете, да обмислите добрѣ, какъ да постѣпите. Често казвате: азъ не мога да търпя това безчестие! — и започвате да се гнѣвите, да негодувате. Това показва, че сте събрали всички капки въ една силна струя. Какво трѣбва да направите, за да се освободите отъ гнѣва? — Разпрѣснете тази струя. Тя е излишна. Въ случая тя само ще ви поврѣди, ще загубите мира си. Прѣди всичко това ваше състояние е хипнотическо. Отвѣнъ никой не може да направи човѣка безчестенъ! Ако той мисли за себе си, че е такъвъ, то е другъ въпросъ, но ако той не е безчестенъ, цѣлиятъ свѣтъ може да говори за него, каквото иска, той нѣма да стане такъвъ. Ако азъ самъ не се сѣдя, никой не може да ме сѣди! Сѣденето подразбира да освѣтлишъ съзнанието на нѣкого, да изправи погрѣшките си. Такъвъ е законътъ. Ако вие искате да сѣдите нѣкого, трѣбва да седите поне три прѣста по-високо отъ него и тогава ще можете да го сѣдите. Може да ме сѣди само онзи, който седи по-висо-

ко отъ мене. Само великиятъ художникъ-учителъ може да даде мнѣнието си за нѣкоя хубава картина, но начинающиятъ ученикъ нѣма право да дава мнѣнието си. Затова, нека не ви смущава мнѣнието на другитѣ. Вие ги изслушвайте, но не отбивайте струята на вашата енергия отъ своя пжть.

Всѣки човѣкъ има едно мнѣние за себе си, по-близо или по-далечъ отъ Истината. Нѣкога ти мислишъ, че си даровитъ човѣкъ. Вѣрно е това, но щомъ си даровитъ, постарай се да напишешъ едно малко стихотворение, за себе си само, безъ да го изнасяшъ прѣдъ другитѣ. Слѣдъ 2 — 3 деня пакъ го прочети и вижъ, дали ти причинява радостъ; ако ти причинява радостъ, ти си даровитъ човѣкъ. Четешъ ли го и на другитѣ хора, тѣ да го харесатъ, хубавото ще изчезне. Който те слуша да четешъ своето малко стихотворение, ще каже: колко е глупаво! Той те измѣрва съ други майстори и си мисли: колко по-хубави стихотворения отъ това съмъ челъ! Така е, но като твоео стихотворение, именно, той не е челъ. Колкото и да е глупаво това стихотворение, то е unicum, и като него нѣма друго; то е нѣщо особено, другъ не може да каже сжщото нѣщо, макаръ и глупаво. И въ глупавото стихотворение има философия. Вие имате особена прѣдстава за сегашнитѣ гениални хора. Сегашнитѣ гениални хора единъ день ще минаватъ за прости хора, а сегашнитѣ прости хора ще станатъ за въ бждеще гениални хора. Това може да се докаже съ

факти. Сжщото нѣщо виждаме и въ самата природа, затова не се обезсърдчавайте, вървете на-прѣдъ!

Нѣкои хора като правятъ погрѣшки виждатъ имъ се „квадратни глупости“. Щомъ тѣхнитѣ погрѣшки сж „квадратни глупости“, това е добро, защото върху тѣхъ може да се съгради цѣла философия. Питамъ: разумността, мъдростъта могатъ ли да бждатъ квадратни глупости? — Не, разумността не може да бжде квадратна, но глупостъта може да бжде квадратна. Чули ли сте да казватъ за нѣкой човѣкъ, че говори квадратни умности? Има ли такова изречение? — Не. Само за проститѣ хора, обаче, казватъ така. Както виждате, проститѣ хора прилагатъ математиката много добръ. За тѣхъ се казва, че говорятъ „квадратни глупости“. Но и глупоститѣ сж относителни нѣща.

Каква е разликата между глупавия и умния човѣкъ? Единствената разлика седи въ слѣдното: глупавиятъ не съзнава, че е глупавъ; умниятъ или съзнава, че е глупавъ, или съзнава, че е уменъ. Ако запитамъ най-глупавия човѣкъ, какво има на слънцето, той ще ми отговори, че не знае. Ако запитамъ най-умния, какво има на слънцето, той ще каже: Господъ знае това. Този човѣкъ е уменъ, защото знае, че ако той не може да отговори на този въпросъ, Господъ ще отговори. Право е, че Господъ знае, а обикновениятъ човѣкъ още не знае. Ако запитатъ умния човѣкъ, колко заплатата получава, той ще каже: „Моята заплатата, заедно

съ тази на прѣдседателя е 10,000 лева“. Ако зададе на глупавия сжщия въпросъ, той ще каже: моята заплата е 60 лева мѣсечно. Първиятъ мисли, че като прибави паритѣ на прѣдседателя къмъ своитѣ, това ще го повдигне прѣдъ очитѣ на другитѣ хора. Глупавиятъ отговаря направо на въпроса, безъ да мисли. Глупавиятъ отговаря бързо, безъ да мисли. Умниятъ прѣди да отговаря, мисли. Една българска пословица казва: „Два пжти мѣри, веднѣжъ крой!“ Азъ казвамъ: два пжти обмисли, веднѣжъ кажи. Така постѣпва разумниятъ човѣкъ.

„Доброта, Истина, Красота —
— това е Любовта.“

27 лекция на младежкия окултенъ класъ,
държана отъ Учителя на 21 / VI 1925 год.
въ гр. София.